

Tartalom:

Főszerkesztői beköszöntő	1.oldal
Városunk hírei	1.oldal
Hírek a nagyvilágból	2.oldal
Torozon Tavernája	3.oldal
AranyKörÚt - Csillagok (folytatás)	5.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Pergő homokszemek	6.oldal
Elfeledett Pergamenek - Brandon Worth: Eligh	9.oldal
Klánok, Rendek - Harail Hururre Fojtogatói	11.oldal
Vándorúton - Monszunvirág Teaház	12.oldal
Játékbarlang - Leadini képkártya	13.oldal
Arcképcsarnok - Vines Oiny	14.oldal
Kincsvadász legendák	15.oldal
Unokáink mesélik majd - Tanmese... ..	16.oldal
AranyKÖRút - Borkultúra (folytatás)	17.oldal
Impresszum, Pályázat	20.oldal

Főszerkesztői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

Ismét jelentkezünk a legfrissebb hírekkel, érdekeségekkel és újdonságokkal, ismét meghívjuk a kedves Olvasókat képzeletbeli utazásokra furcsa, idegen tájakon, és ismét bemutatunk különleges helyeket, személyeket és tárgyakat, ahogy azt már a kedves Olvasók megszokhatták. E lapszámunkban nem törekedtünk semmilyen kirívó különlegességre, de reméljük, hogy az elvárásoknak tölünk telhetően megfelelnünk.

Jó olvasást kívánva maradok tisztelettel:
Adras Tamon

Városunk hírei:

Nappali éjszaka! Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy hamvak havának 15. napján dél körül egy teljes órára *sötétségbe borul* szeretett városunk! A csillagvizsgálók szerint ez igen rossz ómen, emberöltőnként csak egyszer történik hasonló, de szinte mindig rettenetes események követik - a gonosz erők elhatalmasodnak, és mindenféle sötét praktika erősebben kel életre. Ijedelemre azonban semmi ok: mind a városi őrség parancsnoka, mind a csillagfejtő főméltóságok biztosítottak bennünket arról, hogy felkészülten várják az eseményt. Kérünk minden kedves város lakót azonban, hogy ha egy mód van rá, e napon maradjanak otthon.

Egekben az abbit ára! Az utóbbi hónapban nagyon megemelkedett az abbitacél ára, s ennek okán jelentősen drágultak a kovácsműhelyek egyszerűbb munkái is. Az érthetetlen jelenség okát már kutatják a hercegi számvevők, s a követek már elindultak a Quiron-tenger déli partjaihoz. Ennek ellenére, meg nem erősített hírek szerint városunk hercege a hadászati költségek kiegyensúlyozása érdekében különleges, egyszeri hadiadó bevezetését fontolgatja. Egyes negyedekben a zúgolódás lassan a tetőfokára hág.

Újabb bűnbanda került felszámolásra! Városunk őrei gondos nyomozás eredményeképp egy teljes bűnhálózatot számoltak fel Csontok havának éjszakáján. A véres rajtaütés során harminckét gazfickót kerítettek kézre, kikre bizton bitó vár. A bünszervezet tagjait több gyilkosság, rablás és közterület jelentős rongálása terheli. Az ádáz küzdelemben néhány gonosztevő az élete árán is védelmezte társait. Örömmünkre szolgál azonban, hogy egy városvédőnek se kellett hasonló áldozatot hoznia.

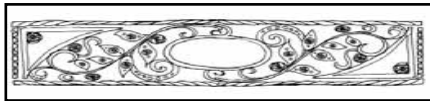
Halálos áldozatok! Csontok havának 1. napján kisebb földrengés rázta meg a szórakozó negyedet. Sok a sérült, és már halálos áldozatokról is hallani. Tucatnyi épület megrongálódott, köztük a *Tavirózsa Szentély*, Ellana úrnő temploma is, amely a környék egyik nevezetessége. Azonban a legtöbb kárt egy dzsad tulajdonban lévő örömtanya, az *Alkonyfény* szenvedte, mely igen népszerű volt a tehetősebb polgárok és utazók között - ez teljesen megsemmisült. Értesüléseink szerint pont ebben az örömtanyában tartózkodott ez idő tájt Caedon egyik előljárója is, aki nyomtalanul eltűnt. Sokan az istenek haragjáról puszognak, de legalábbis a városállam vezetői elleni szervezett leszámolásról. A Rubin Rend egyik beavatottja szerint azonban a jelenség természetes eredetű volt, csupán igen gyenge mágikus aktivitást érzekelték a környéken, mely közel sem elegendő egy ilyen földmozgás beindításához.

Sakk felsőfokon! Városunkba látogat a Menzini-sakk legendás nagymestere, a dzsad világ legjobbjai közt számon tartott Arctalan *Af-Dzserral*! Az állítólag tamari származású nagymester kihívója városunk polgára, a - bizonyára Doldzsah kegyelméből - idén százkilenc éves *Khabil ad-Ghar ibn Hussa*, Doldzsah papja, kétszeres sobirai és kilencszeres mugaffei bajnok, *Hassab el-Behr*, a Gazdag Koldus utolsó élő tanítványa. A bizonyára páratlan művelzetet kínáló mérkőzésre Hamvak havának 20. napján, az *Illatozó Rózsasalugas Arénában* kerül sor, a dzsad negyed szívében. Az *el khindr*, azaz a játékmester személye egyelőre titkos; szóba került a Ghulam Nagymecset egy könyvtárosa, továbbá az abadanai Kék Szobák Palotájának egy képzett bírása. A mérkőzés Rózsasalugas Arénában kaphatnak hamarosan felvilágosítást az érdeklődők.

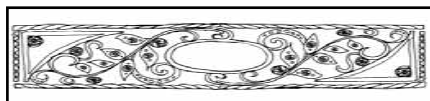
Mi történt Erionon kívül?

Beköszönt a Lant hava! Hamarosan ismét elérkezik a meleg évszak, s Alborne tercében megpendülnek ismét a húrok, felcsendül újra az ének a Sheraltól északra és délre egyaránt. Északon mint minden évben, idén is Erigow fővárosában várható a Dalpárbaj, az egyik legrangosabb zenei rendezvény. A több héten át tartó ünnepségre a világ minden tájáról érkeznek majd dalnokok, hogy bemutathassák tudásukat. Még nem derült ki, miféle díj jár a verseny legjobbjának, de a korábbiakból sejthető, hogy nem akármilyen lesz a nyereség. Az ez évi rendezvény különlegessége minden bizonnyal az eredeti shadoni párbajkódex szerint zajló szópárbaj-verseny lesz - állítólag nem csak csipkelődő versikék szórakoztatják majd a kedves közönséget, hanem valódi párbajokra is sor kerül majd. Sok dalnok szerint azonban ezzel gladiatori mutatóvá válna a verseny, így lehet, hogy ez végül elmarad. Aki azonban nem Erigowban lesz a Lant havában, az bizonyosan Pyarronba utazik, ahol is a Csillaglant Ünnepe csendül majd fel az énekesz. A pyar vallás fővárosában Alborne kegyeltjei - dalnokok, színészek, festők, szobrászok és költők - mutatkoznak be ismét, az egészen ismeretlenektől a mesterekig. Ha valaki szeretne ezekben a hetekben az említett városokba utazni, jobban teszi, ha valamilyen módon előre szálláshelyet foglal magának, mert ilyenkor zsúfolásig megtelnek a fogadók és tavernák.

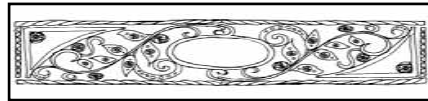

Észak:

Hat napos fényáradat! A Dwyll Unió keleti részén, Aritow falujában hat napig tartó verőfény zavarta meg az északra pihenni vágyókat. A különös jelenség oka állítólag Ranil egyik angyalának megnyilatkozása volt, mivel a falu népe oly csodás áldozatot mutatott be szeretett istenének. A helyet zarándokok özönlötték el, hogy tiszteletüket fejezzék ki. Más források szerint rosszarcú idegenek hívták életre a fényjelenséget, akik Aritow lovag, a dwoon legendák egyik hősénekin keresztül keresték.

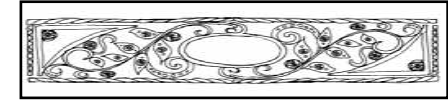
Veszélyben a fák! A *Rötlombost*, Haonwell egyik elfek lakta, gyönyörű erdejét furcsa, ismeretlen kór támadta meg. Az évszázados fák napok alatt kiszáradnak és elpusztulnak. Maguk az elfek is tanácstalanok, még nekik sem sikerült meglelniük a hirtelen felbukkanó és félelmesen gyors pusztítást végző kártevőt. Egyesek betegségre, mások megveszekedett szúbogarakra gyanakszanak, de biztosat senki nem tud. Reméljük, hamarosan beszámolhatunk e szörnyűség megszűntéről.

Új távlatokat nyit a Vittadora Postakocsi-szolgálat. Fennállásának 350. évfordulója alkalmából a nagy múltú és méltán híres szervezet vezetője bejelentette, hogy új járatokat indít messzi tájak felé. Elsőként, kísérleti jelleggel, Kahre városába nyitnak egy útvonalat, majd később tovább a riegyoi Dinis városába. A kietlen, veszélyes tájakon természetesen a szolgálat legjobban képzett fegyveresei vigyázzák az utasokat és értékeiket.

Dél:

Hamis a predoci? Ismeretlen kalandozók kiterjedt borhamisító hálózatot lepleztek le Predocban. Az elkövetők a híres aszúkat gyalázó silány utánzatokat több száz hordóval szállították külhonba, ahol ingyenc, de tapasztalatlan vevőknek adták el. A herceg személyesen, szóban és levélben kérte mindazok bocsánatát, akiket az álnok hamisítók megkárosítottak, valamint ígéretet tett, hogy mindenki kárpótlásban részesül. A három kalandozó tiszteletére *Graliganban* Csontok havának 11. napján ünnepélyt tartottak a predociak - ám az eset azóta is tovább gyűrűzött a hamisítók szervezetének nagysága miatt: még mindig kerülnek elő törvénytelenül üzemeltetett pincékből az utánzattal telt hordók.

Ellopták Lunirököl! A híres, XXIV. században élt Uwel-lovag, *Giero Maron* kardját nem egészen egy esztendője vitték ismét Sempyerbe, hogy ott méltó végső helyet kaphasson, ám a féltve őrzött ereklyét Hamvak havának 1. napján ismeretlen tolvajok elvitték. A rablóknak kiválóan kellett ismereniük az erődöt és a kardot őrző mechanizmusokat, hiszen átjutottak az őrségen, és a csapdák kicselezésével anélkül sikerült megszerezniük a kardot, hogy erre bárki felfigyelt volna. Uwel három lovagja tett esküt a kard megtalálására és visszahozatalára, ám a város vezetői minden segítséget örömmel fogadnak.

Elveszett város a múltból! Eltemetett épületegyüttesre bukkant Yllinor határvidékén, egy *Erat* nevű település közelében a Sigranomói Egyetem néhány diákja. A munkálatok még folynak, ám azt már most tudni lehet, hogy valamely ősi nomád kultúra meglepően népes településéről van szó, melynek érdekessége, hogy a tárgyak többsége hibátlan állapotban kerül elő a föld alól - sem a bútorokon, sem a használati eszközökön nem fogott az idő vasfoga. A diákokkal utazó *Alendi Naihien* professzor szerint ez igen különleges felfedezés, mivel a korábbi feltételezések azt mutatták, hogy a nomádok soha nem laktak végleges településekben. A tapasztalt tudós úgy gondolja, hogy nem természetes a mód, miként az anyag elkerülte a talán évezredek tárgyakat. A munkálatok még több hónapra keresztül elhúzódhatnak.

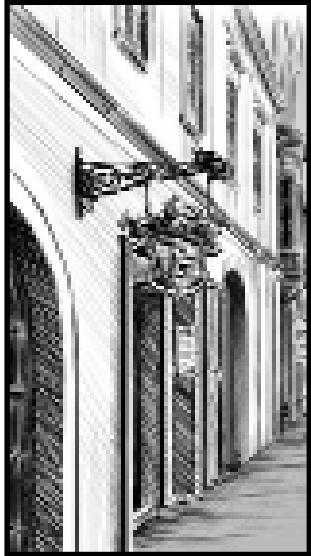
Elintézendő problémája van?

Régimódi megoldások!

Acélszekerce társulat

Arbet kerület, a Dartonita rendház melletti épület

Kora délután ültem be Torozonhoz némi forralt bor - no és persze az új hírek - kedvéért. Sokan időztek itt, aki csak tehetett, behúzódott az eső elől. Hamarosan arra lettem figyelmes, hogy egy jókorára nőtt, kölyökképzű férfi tartott az asztalom felé. Hatalmas, kosztól sárgult köpenyéből csöpögött az esővíz; oldalán nehéz pallos, készen arra, hogy bármikor csatában forgassák. A férfi melegbarna szemei nyugalmat tükröztek, és még a vigasztalhatatlanul zuhogó eső sem tudta lemosni arcáról mosolyát. Ahogy közel edett, rájöttem, hogy nem én bűvöltem el, hanem egy közeli asztalnál ülő barátjához tartott. Az ugyancsak keménykötésű fickó kedvesen üdvözölte, helyell és borral kínálta.

- Mi járatban erre, Herand?

- Bajt keresek - mondta mosolyogva a kölyökképzű.

- És megtaláltad?

- Nem, de a nyomában vagyok - közölte titokzatosan Herand. - És te, barátom?

- Óh, én arra várok, hogy megtaláljon. Kezd minden nagyon nyugodt lenni körülöttem... - nevetett a másik.

- Hidd el, itt meg is fog találni a baj... - sóhajtott Herand, és hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. - Tudod, mi az a Rémhozó?

- Egy éjszakai rém, aki a rossz gyerekeket elevenen felfalja, majd belőle is szörnyet csinál. Dajkamese.

- No, én ennek a dajkamesének két szörnyével is találkoztam.

- Hogyan? - kérdezte döbbenet a barátja.

- A Rémhozó valószínűleg nem evilági lény, legalábbis Tameron szerint. A káoszkor egyik itt ragadt borzalma.

- Az a kis rohadék Tameron még él?

- Elég hasznos kis rohadék...

- Folytasd - kérte Herand barátja.

- Emlékszel, hogy tartoztam Serrano de Fuatennek? Megkért, hogy diszkréten nézzek utána, mi folyik a Kereskedő

hercegségekben. Féltette az érdekltségeit, és állítólag furcsa mágikus történéseket érzéltek onnan.

- Serrano de Fuatennek nem illik tartozni...

- Valóban nem. Összeszedtem néhány embert, és elmentük egy Zehadon nevű kis faluba. Szörnyű pusztítás fogadott minket. Mindenütt tetemek. Férfiak, nők, felnőttek, gyerekek. Iszonyat. - Herand mélyet sóhajtott; látszott rajta, hogy nehezebbé esik folytatnia.

- Néhány órával később ráakadtunk az okozójára is. Majdnem otthagytuk a bőrünket. - Ivott egy kortyot a nehéz gorkiki borból. - Serrano mester megkért, hogy menjünk vissza, és vessünk véget a vérengzésnek. És, mint azt nyilván te is tudod, őt nem illik visszautasítani...

A társa figyelmesen hallgatta, végül így szólt:

- Szép kis história. Mondtam én, hogy elég beülni Torozonhoz, és máris itt a baj!

Aztán megenyhülve hozzátette:

- Mikor indulunk?

Herand elmosolyodott. Mintha számított volna a kérdésre.

- Két nap múlva hajnalban.

- Ó! Addig feltétlenül meg kell látogatnunk az Elpazai Fogadót...

- Úgy érted, kuplerájt - javította ki Herand a társát. Barátja fülig érő vigyorral válaszolt:

- Ahogy tetszik.

A híreket olvastam éppen asztalomnál, amikor a következő beszélgetésre lettem figyelmes.

- Én ezt nem bírom tovább! Legyen átkozott Noir! - mondta elcsigázottan egy kialvatlannak tűnő lány.

- Ez adomány, fogadd illő módon - felelte társa, egy idősebb, békésen pipázgató férfi.

- Mit? Hogy minden éjjel megölnék, megégetnek és szétmar-

cangolnak? Köszönöm, nem kérek ebből az adományból!

- Mit is áldomdál tegnap? - kérdezte a férfi csendesen.

- Hiszen már mondtam! Egyszerre voltam tettes és áldozat, férfi és nő. Gazdag nemesember voltam, átöleltem a feleségem, aki ugyancsak én voltam. Aztán a férjemet, életem értelmét hátulról ledöftem, majd hagytam, hogy penge a szívembe marjon. Mindketten meghaltunk... Azaz csak én - mondta szomorúan.

Belenéztem a jegyzeteimbe, amelyeken a tegnapi híreket, pletykákat róttam fel. Erian grófot és feleségét holtan találták. A nő hátulról leszúrta a férjét, és utána végzett magával is.

- Ma mit áldomdál? - kérdezte elgondolkodva a férfi. Ekkor már minden egyes szavukat figyeltem.

- Évezredekkel aludtam át, és ma reggel végre felébredtem - válaszolta a nő.

A hónap harmadik napja ismét Torozon tavernájában talált, egykevésbé rangos, de igen finom predoci aszú társaságában merengtem az addig hallott beszélgetéseken. Váratlanul hangos puffanás riasztott fel, amely az egyik szomszédos asztal felől hallatszott. Az asztalon egy igen tekintélyes méretű kódex hevert, tulajdonosa, egy törekeny testalkatú fiatal hölgy, fájdalmasan rázogatta kezét az ujjai közül szerencsétlenül kifordult könyv miatt. Arcán fájdalmas kifejezés ült. Rátéekintve elámultam fakófehér haján, klasszikus metszésű, gyönyörű arcán, sudár termetén. Ragyogó zöld szemei bosszúsán méregették a kódexet. Miközben helyet foglalt, rendelt egy jobbfele borból. Asztala sarkának gyöngyházfényű, csodálatosan faragott pálcát támasztott, mely mintha halovány ezüstös fényt árasztott volna. Túlságosan is megdöbbenhetett jelenléte, mert észrevette, hogy figyelem. Valószínűleg nem zavartam meg, mert egy halvány mosoly kíséretében üdvözlésre emelte kupáját. Bár mosolya elég bánatosnak tűnt.

Eztán belemerült a kódexbe, de időnként felnézett, mintha várna valakire. Nemsokára meg is érkezett egy kifogástalan megjelenésű, jóvágású fiatalember, aki a legújabb shadoni divat szerinti öltözetet viselte. Oldalán gyönyörű, arannyal futtatott kosarú törkard függött, meghajlása, mellyel a hölgyet köszöntötte, nagy udvari gyakorlatot sejtetett. Miután helyet foglalt, régi ismerősökként beszélgettek az elmúlt hónapok eseményeiről, majd a lány elkomorodva így szólt:

- Hálás vagyok, hogy eljöttél. Bizonyára kíváncsi vagy, miért kértem, hogy találkozzunk.

- Oly rég beszéltünk, hogy fájdalom számomra gondok felé terelni a szót, de bevallom, valóban nagyon szeretném meg tudni, mi nyomaszthat.

- Gondolom, emlékszel még arra az esetre, mikor tavaly abban a romvárosban jártunk?

- Hogy is feledhetném? Felettébb kellemetlen utazás volt. Teljesen tönkrement a kedvenc köpenyem - mondta az ifjú megjátszottan piperkőc hangon. - Nem is értem, hogy vetted rá arra a kalandra - tette még hozzá csipkelődve.

- Ó, nagyon is könnyen - felelte a lány egy ellenállhatatlan mosoly kíséretében.

- Hogy is tagadhattam volna meg kérésedet! És bármikor kész vagyok segíségekre kelni ismét.

Pár pillanatilag csendesen merengtek, elrövedő arccal, majd a hölgy felsóhajtott.

- Ott találtuk azt a kyr emlékezetkristályt egy rejtett teremben, emlékszel? Megérintettem, pár pillanatra rosszul lettem, aztán elmúlt.

- Igen, emlékszem. Alaposan ránk ijesztettél, fogalmunk sem volt, mi lehet veled. De azt mondtad, a kristály bizonyára hibás volt, mert csak egy sor zagyva kép- és hangfoszlányt érzékeltél.

- Akkor valóban ezt hittem, de már nem vagyok biztos benne.

- Mi történt?

- Két nappal ezelőtt furcsa álmom volt: egy fejedelmi öltözetű asszonyt láttam, aki kyr nyelven szólt hozzám, de sajnos túl gyorsan beszélt, nem értettem. Tegnap pedig ébren álmodtam, egy hatalmas, néptelen városról. Kicsit elgondolkoztam a dolgon, és furcsa felfedezéseket tettem. Mikor a kristályt találtuk, a holdak épp a Tölgy Házának első napjában jártak a kyr időszámítás szerint. És a tegnapi éjszakai álmom ugyanerre az időpontra esett. Tartok tőle, hogy a kristály nem hibás volt, hanem igenis tökéletes állapotban találtuk, és hogy valami célja volt vele alkotójának... És én kezdek félni. Nem tudom, mi lehet az üzenet, és miért most bukkant elő.

- Bár a varázslathoz nem konyítok, de ez meglehetősen baljós hangzású történet - felelte a férfi. - Örömmel segíték

neked, ha tudok, hogy megfejthesd ezt a furcsa rejtélyt, bárhová készséggel elkísérlék.

- Erre szerettelek volna megkérni - mosolyodott el bágyadtan a nő. - Nagyon hálás vagyok, hogy segítesz. - Aztán felélénkült: - Ne is késlekedjünk akkor tovább. Gyűjtöttem némi anyagot, ami segíthet, odafent meg is tudom mutatni.

- Rendben, indulhatunk is - állt fel az ifjú egy meghajlás kíséretében. - De egyet kikötök: romvárosba nem megyek.

A minap egy asztaltársaságban akadt egy különös kölyök. Talán 15 éves se lehetett, de mintha nem félt volna semmitől és senkitől - idősebb társai, egy félelf és egy ember férfi viszont meglehetősen nyugtalan volt. A fiú hamar nyugovóra tért, azonban a két harcos sokáig fennmaradt.

- Mi legyen a kölökkel, Teren? - kérdezte félelf társát a barna hajú, kopaszodó férfi. - Meg tudja védeni magát, nincs szüksége ránk.

- A mi feladatunk az, hogy hazáig kísérjük Edamot. Ránk nem veszélyes - mondta a Terennek nevezett, nyurga fickó.

- Biztos vagy benne? Szerinted mikor fog egy újabb falut lerombolni? Hogy nézhetnének ezt ölbe tett kézzel?

- Miért, mit kellene tennünk? Szóljunk az inkvizíciónak? Kérem, a fiút ne bántásák, csak azt ami megszállta!

- Nem - sóhajtotta a kopaszodó férfi, és nagyot kortyolt a borából.

- Edam édesapja nagyhatalmú és gazdag, ő majd tudni fogja, mit kell tennie. Mi pedig addig is megpróbáljuk visszafog-

A ni... ahogy eddig - zárta le a vitát Teren.

Az acélos vonásokra, a tengerkék szemekre azonnal felfigyeltem. Sajnos a férfinak volt útítársnője is, egy valószínűleg ugyancsak toroni származású hölgy, irigylésre méltóan előkelő arccal. Eltérően a mendemondáktól egyetlen testőrt sem láttam körülöttük, és hírhedt büszkeségüket is otthon hagyták. A kyr nő minden gonosz pletykára rációfolva kedves és mosolygós volt. Mind a kettőt eléggé megviselte az ide vezető út.

Viselkedésük alapján hamar rájöttem, hogy testvérek, és attól fogva gyakrabban kerestem a férfi tekintetét. Szerencsémre a mellettem lévő asztalnál foglaltak helyet. A nő csak egy kupa bort rendelt, és hamarosan elmerült egy tekercs tanulmányozásában.

- Mi áll benne? - kérdezte a testvére.

- Ez őseink egy régi legendája a crantaiakkal vívott háborúból. Eszerint a kyrek egy "arithen"-t akartak felébreszteni. Az arithen szó jelentése: ősi, gonosz, pusztító forogteteg. Szerintem ez egy értelmes lény... Végül ráébredtek hogy ezt a rettenetet nem szabad megzavarni. Azonban a crantaiak közbeszóltak... Iszonyatos pusztítás lett az eredménye. A crantaiak és a kyrek végül összefogtak és visszazárták az arithent.

- Hogy lehet előcsalni egy arithent?

- Mindenféle együttállás szükséges hozzá, és egy bonyolult szertartás. Miért?

- Mikor lesz ez az együttállás? - kérdezte gyanakodva a férfi.

- Nem tudom, majd utánanézek. Nem hinném, hogy manapság bárki... - kezdte volna a lány, de bátya a szavába vágott:

- És ha mégis? Ha ez az, amiért...

Hirtelen elhallgatott, majd suttogva hozzátette:

- Figyelnek minket.

- Mióta csak megérkeztünk a városba - bólintott a lány, és nem esett több szó köztük.

Nerina Dimm

Tanulmányomat folytatván e részben a tavaszi és nyári égbolt csillagképeiről fogok szólni. Természetesen itt is meg kell jegyeznem, hogy e kivonat a teljesség igénye nélkül készül, hiszen egész köteteket lehetne megtölteni e témában. Mervan atya azonban addig nógatott, míg el nem készítettem számára e vázlatot.

Az év melegebbik felében a csillagok jelképrendszere sokkal erőteljesebb, mint a téli időszakban. Az összetett csillagképek, mint például a téli égbolt *Folyó és Hajó* csillagalmazai, néhány kivételtől eltekintve teljesen hiányoznak. Szerepüket az egyedi csillagképek veszik át, melyek markánsan uralják a tavaszi-nyári éggömböt.

A tél utolsó hónapjában, a tavasz hírnökeként jelenik meg a keleti égbolt alsó sávjában a *Lámpás csillagkép*. Ynev szerte elterjed az a szóbeszéd, hogy Ynev népei a *Lámpás* fényét követve jutnak ki a tél sötétjéből. Amíg éjszakánként az égbolton ragyog, világosságától megnyúlnak a nappalok és elenyésznek az éjszakák. A télbúcsúztató ünnepek ilyenkor veszik kezdetüket - lámpások, mécsesek kerülnek az ablakokba és világitanak egész éjjel a tavasz első napján.

A *Szántóvető csillagkép* néhány héttel a *Lámpást* követően tűnik fel a keleti égbolton, majd az ős közepén bukik a horizont alá. A földművesek hozzá kötik a gabonafélék vetésének-aratásának idejét. Fényességéből jósolnak jó vagy rossz termést és időjárást. A parasztok számos ünnepének legfontosabbika, a nyárközépi Bőségünnep is ehhez a jelenséghez kapcsolódik.

Tavaszközepén bukkan fel a *Tulipán csillagkép*, a természet újjászületésének legfontosabb jelképe. Tiadlanban *Lótuszként* ismert, a sivatagi népek körében pedig a Rózsa nevet kapta. A termékenységnek, születésnek és a fiatalságnak a szimbóluma lett az ezredek során. Ellana szentélyeit gyakran díszítik a csillagkép formálta virágmotívumok, és az istennőt is sokszor e virággal a kezében ábrázolják.

A *Viharmadár* a nyár előhírnöke: feltűnését követően változik meg a csendes tavaszi időjárás. Úgy tartják, hogy a perzselő, nyári hőséget megszakító záporok a Viharmadár könnyei. Bánatát minden országban más-más legenda meséli el, ám mindegyikben közös, hogy fiókait elrabolták tőle. Vándorútjának kezdetén érkeznek meg messzi földről a költözőmadarak, és ősszel vele együtt vonulnak más égtájak felé.

A *Paripa* a nyári égbolt legnagyobb, legösszetettebb csillagképe, de nem minden kultúrkörben ismerik el ebben a formában - ez ugyanis több más csillagkép csillagait is magában foglalja, homlokán az égbolt legfényesebbike ragyog. Leginkább a Szépek Népének körében jelenik meg csillagképként, illetve a déli testvérországban, Yllinorban. Itt azonban egész hetes ünnepséggel tisztelik meg. Nevezik még *Nyargalónak*, illetve *Razúr*nak (tudvalevőleg Arel lovát hívják így, bár ezzel kapcsolatban a Papi Szék néhány tagja épp vitában áll). Ilanorban úgy tartják, Arel a csillagképről mintázta Ynev lovait - s ezért különösképp nemesnek tartják és kedvelik azokat a lovakat, melyeknek homlokán ott díszelg Arel csillaga.

A *Pöröly* a mítosz szerint Gilron fegyvere, s a törpék kultúrájában az egyetlen csillagkép, amely komoly jelentőséggel bír. A legendák úgy tartják, hogy amikor a Sheral legmagasabb bércei fölött halad át, ősi kincsekkel teli tárnák nyílnak meg a hegy gyomrában. A csillagkép nyár végén a legfényesebb, és ragyogása tél elejéig tart. A tengeri népek ugyanezt a csillagalmazt Cápának nevezik. Érdekes, hogy ez a csillagkép a Hajó útját követi az égbolton, de ez csak véletlen egybeesés.

A *Kaláris* a nyári égbolt vitathatatlanul legszebb csillagképe. Hétt, szabad szemmel is jól megkülönböztethető színű csillagból áll, amelyek szabályos kört alkotnak. Ha valaki e csillagzat alatt születik, akkor ott nem elég csak magát a csillagképet számításba venni, figyelni kell a "gyöngyök" fényességét is. A csil-

lagok külön érdekessége, hogy a két középső "kő" kereken ezer év alatt kerüli meg egymást.

A téli égbolthoz hasonlóan a nyári is bővelkedik érdekességekben. A nyári időszak első hetében figyelhető meg az *Ikrek üstökös-pár*, amely tízesz-tendónként látható. Két, közel azonos méretű üstökös halad el a kontinens felett, halványkék csóvát húzva maga után. Szinte teljesen egymás mellett haladnak, magjuk összemosódik, fátyluk kétszer olyan széles, mint más égi jövevényeké. Tarinban egy esztendeig tartó készülődés előzi meg ezen égi jelenséget: ha hihetünk a törpék elbeszéléseinek, akkor az üstökösök megérkezése után a magasabb hegységek csúcsainak közelében a felszínen is lehet találni gömbölyűvé olvadt lunírdarabkákat. Ha a feltételezések helyesek, a holdakról, illetve az üstökösökről leszáadt szilánkok ezek, nagyon-nagyon ritkák, és a mondák szerint varázslatos fegyvereket lehet kovácsolni belőlük. Sokan úgy tartják, hogy a rögöket-szilánkokat a hullócsillagok hozzák magukkal, rop-pant messzi, idegen világokból.

Mintegy a nyári időszak lezárásaként egy nagyon érdekes fényjelenség figyelhető meg a déli égbolton. A *Felemelkedők havának* közepén, a nyár utolsó meleg napjain éjjelente az éggömb alsó része zöld árnyalattal dereng, majd a nappal közeledtével halványodni kezd, és hajnalra teljesen elenyészik. A csillagászok számára a jelenség mikéntje teljesen rejtélyes - *Szellemködnek* nevezték el. Mint az számomra kiderült, e "köd" csak a Sheraltól északra látható.

Legközelebbi írásomban részletesen kezdek foglalkozni az egyes csillagképek jelentésével, legendáival és a hozzá kapcsolódó népszokásokkal. Minden terminusban egy-egy újabb égi jelenség kerül majd terítékre.

Malakor testvér

Az alább közölt szöveget Elser mester találta egy megégett szélű pergamenen. Minthogy ellenséges szemmel ábrázol egy vidéket, talán érdekes lehet a kedves Olvasók számára még annak ellenére is, hogy mind az eleje, mind a vége megrongálódott az évek során. Elser mester egyébiránt úgy tartja, még ebben a században keletkezhetett a leírás.

"...évében a Kosfejes Úr álmodt. Hangot hallottam, tisztát és érthetőt. "Menj a sivatagba. Ott keresd a választ." Hogy mi volt a kérdés? Mit számít az, ha a Nagyúr küld? Ha megtalálom a választ, tudni fogom a kérdést is.

Ha a magamfajta gorviki utazó el akar jutni a sivatagba, ahol a hitetlenek élnek, akik becsukták füleiket a Kosfejes Nagyúr igazsága előtt, akkor még békeidőben is hasznos egy kis kerülőt tennie. Ahelyett, hogy Codravart-t elhagyva Dela el Igeránál lépnénk át a határt, kíséreléssel hajóra szállunk, és El Zashra felől közelítünk. El Zashra Al-Abadana keleti kapuja, az észak felé irányuló tengeri kereskedelem központja. Hajóforgalma óriási. Mi kicsiny bagghalán érkezünk a kikötőbe, elsiklunk a hatalmas gabonaszállító hajók mellett, melyek a Duaron-tenger felől hozzák az északi városállamok terményeit, hogy cserébe ott egzotikusnak számító fűszereket, vagy más keresett árucikket pakoljanak. A kikötő nyüzsgése bódító. Izzadt testek tömege nyüzsgő, a mosdatlan emberek, a por és a fűszerek illata émelyítő. A hangzavar a tengeri út csendje után szinte kibírhatatlan. Mikor közelít hajód a dokkokhoz, csupán távoli zúgás, mint amikor folyón a vízesés felé közelítesz, hogy aztán robajlón körbeöleljen, mintha elnyelt volna a zuhatag sodra. Mindenki intézkedik, alkudozik, pöröl, tolvajt kiált, vagy hangosan kacag a kárvalotton. Fertelmes!

Mindenesetre behúzódnak egy levélforrázóba, ahol élénkítő italokat mérnek, és legalább árnyékban

lehetünk. A hőség itt is kibírhatatlan, a leforrázott levelek erős illata elnyom minden más szagot. Kísérőm elmondja, hogy valamiféle cserje szárított leveleiből készül az ital. Ahogy belekortyolok, majdnem kiköpöm... Ez forró!

Körülnézek. Itt üldögél egy tucatnyi ember, jócskán körbetekerve mindenféle koszhardt ronggyal, és az iszonyatos hőségben forró italt iszik! Nekem a hátamon is csorog az izzadság, pedig vékony abrasyem inget vettem fel. Az ő arcukon pedig még egy izzadságcsepp se jelenik meg. Kísérőm, Gawudh, a kopasz északi vigyorog, és fejét törölgeti a nyakában lógó kendővel.

- Idd meg! - mondja és biztatón biccent. - Utána jobb lesz, majd meglátod...

Lassan kortyolom a forró italt. Ahelyett, hogy jobb lenne, még jobban szakad rólam a víz. Dühödten nézek kísérőm felé, aki csak somolyog tovább, és felhajtja a lötytyét. Elszégyellem magam, amiért elragadtak az érzelmeim, és megfogadom, hogy egy teljes napi vízmegvonással büntetem magam.

Mikor elhagyjuk a levélforrázót, meglepetten veszem észre, hogy a téren, ahol fertályórája a gutaütés kerülgetett, kellemesen enyhének érzem az időt, és mintha frissebben is mozdulnék. Gawudh bólint, tekintetében megjelenik az ismerős "na ugye, megmondtam" kifejezés.

Én magamban dicsérem a Kosfejest, amiért felhívja a világ figyelmét az érzelmeik elfojtásának fontosságára. Ha hagytam volna, hogy elragadjanak az érzelmeim, akkor kibelettem volna a kifőzde dzsad patkányát, ahelyett, hogy megittam volna a főzetét, és most egyrészt menekülnöm kéne már utam legelején, másrészt még mindig izzadnék.

Így azonban nyugodtan bejárhatjuk a város nevezetesebb látnivalóit, kezdve a híres világitótoronynál, mely, mint kísérőm elmondja, egy tenger felé néző, úgynevezett dzsinnt formáz, és amelynek homlokán ég az örök tűz, amely a hajósokat révbe

vezeti. Aztán folytatjuk a város legnagyobb templomával, melyben az egyik hamis isten előtt imádkoznak tévelygő bolondok ezrei, és végül, de nem utolsósorban, belopózva a helytartói palota kertjébe, amely méltán híres a környéken.

Estére rá kell jönnöm, hogy ismét csak vétettem a Nagyúr tanítása ellen, amikor hirtelen jött büntudattól hajtva tettem fogadalmat. A Kosfejes azonban nem hagy tanítás nélkül senkit, aki használja az eszét. Megmutatja, hogy téves fogadalmamért elnyerem a büntetésem: nyelvem bedagad, szájam kicserepesedik, este már csak nagy nehézségekkel mesélem el a dolog lényegét kísérőmnek. Gawudh szokatlanul komoly marad.

- Kegyes veled a te istened - mondja -, hogy még időben megleckéztet. Egy ilyen ostoba fogadalom kinn a sivatagban a végedet jelentené...

Másnap délig kínlódom a döglesztően meleg szobában, mivel eszem ágában sincs egy Szent Küldetés elején esküszegővé alázni magam. Viszont van időm átgondolni a látottakat. Felidézem a templom képét, a hamis isten kaotikus mintákkal borított fertőszentélyének képét. Mennyire más, mint a Kosfejes nyílt, egyszerű, fenséges templomai! Azok az ég felé nyitottak és felfelé törekvők, ezek pedig félhomályos zugok, ahol tömeg és magány furcsamód együtt jár.

Hogy a tiltott kertbe miként osontunk be alkonnyatkor, azt nem mondom el, de az nem titok, hogy valóban gyönyörű. És Gawudh azt mondja, hogy ez csak gyenge utánzata annak, ami nyugaton vár ránk.

Délután ismét a kikötőbe mentünk. A tengeri dokkoktól teherhordók hosszú sorát követve jutunk el a folyami kikötőbe, ami a Shibara deltájának északi főága mellett épült ki. E hatalmas átrakodó hely szűri meg a tengerről érkező árukat, és osztja azokat a továbbszállítás módja szerint két nagy halomba. A tömegáru java része folyami

hajókra kerül, a sürgősebb szállítást igénylők pedig a tevekaravánokra, vagy lovas futárok viszik őket tovább. A Shibara mentén kiépített karavánút vezet nyugatra a főváros, Al-Abadana felé. Mi egy roskadásig megterhelt folyami hajóra szállunk, miután Gawudh segítségével megfelelő ruházatot szereztünk. A vásárlás, és az azt kísérő ocsmány alkudozás nem volt más, mint egy öncélú érzelmi orgia. Már-már elfog az undor, de még idejében elnyomom az érzést. Sóvárgás, harag, dicsekvés, sértettség, büszkeség, gúny, düh, megkönnyebbülés, öröm, káröröm... Szinte tapintható módon kavarnak az érzelmek Gawudh és a dzsad kereskedő körül. Végül megszereztük, amire szükségünk van, és kísérőm biztosít róla, hogy előnyös boltot csináltunk. Nem mintha engem mindez érdekelne.

A hajón Gawudh előszedi a vásárolt holmit. Ruhadarabok, a földszínek megannyi árnyalatában. Legalább három rétegnyi anyag kerül a szép abrasyem ing helyére. Kísérőm értő kézzel rendezi el a redőket, és közben elmagyarázza, hogy hiába lesz rajtam sokkal több ruha, kevésbé lesz melegem. Némi kétely bujkál bennem, de a levélforrázóban szerzett tapasztalat fényében inkább hallgatok. A hajóorrban vackoljuk el magunkat. Onnan figyeljük, ahogy istentelen káosz után végre mindent berakodnak a hajókra. Mindez persze a szokásos irgalmatlan hangzavarral jár. A kapitány, bizonyos Abid, élen jár az üvöltözésben.

Inkább a folyót figyelem. Méltóságteljes lassúsággal hömpölyög a tenger felé, színe homoksárga a hordaléktól, amit majd kijebbn a tengerparton fog dűnékbe halmozni, hogy folyamatosan területet nyerjen a tenger rovására.

Dagálykor indulunk, kihasználva, hogy a folyam folyásiránya a dagály idejére megváltozik. A kapitány továbbra is folyamatosan kiabálva, de értő módon vezeti ki a hajót a fősodorba, számtalan

kisebb-nagyobb bárkát kerülgetve. A széljárás kedvező, úgyhogy a nagy, tarka háromszögvitorlát is kifeszítik. Figyelem a kapitányt, és azt veszem észre, hogy teljesen feleslegesen is ordibál. Nem értem. Úgy tűnik, a dzsadok mind szerelmesek a saját hangjukba.

Már a folyókanyarban haladunk, amikor visszanezdek a kikötővárosra. Meglepetéssel veszem észre, hogy a koszos, zajos és büdös házrengeteg elragadó szépségű, tornyokkal és aranyozottan csillogó kupolákkal teli csodavárossá változott. A varázs fogva tart, míg a folyó kanyarulatában el nem tűnik az egész a parti datolyapálmák sora mögött. Rájövök, hogy ennek a városnak pusztulnia kell! Amelyik hely ennyire rabul tudja ejteni az embert a szépségével, veszélyes a lélekre. Fohászt küldök a Kosfejes Nagyúrhoz, hogy segítse mielőbbi győzelemre a warviki lovagokat, hogy üszkös romhalmazzá váljon e féregtanya.

A folyón felfelé haladva ránk szakad a csend. Mintha a távoli sivatag némasága szívárogná be ide, ahol a folyó mentén dús növényzet és hatalmas pálmák tenyésznek. A dzsad kapitány is konok hallgatásba burkolózik. A kormányos mellett állva tekintete állhatatosan pásztázza a folyót, időnként kisebb kézjelekkel utasítja emberét irányváltásra.

- A homokzátányokat figyeli - jegyzi meg halkan Gawudh. - Folyton változnak, lehetetlen feltérképezni őket, de bizonyos jelekből a gyakorlott szem megtalálja az utat köztük...

A hajóorr körül halkan csobog a víz, ebből tudom, hogy a szél nem sokkal visz minket sebesebben, mint az ár, amit a dagály kelt. Amikor az apály beáll, horgonyt is vetünk. Kisvártatva ráadásul még a szél is elül. Előszedem füzetemet, és egy szénceruza, és mivel időm engedi, lerajzolom a folyamkanyart, ahol vesztegelni kényszerülünk.

A parton elnyúlva krokodilok hevernek a napon, mint megannyi korhadat fatörzs. Tőlük tisztas távol-

ságot tartva flamingók gázolnak a sekélyesben. Helyenként antilopok járnak le a víz mellé inni. Óvatosak, és a legkisebb gyanús jelre is nagyot szökkennek hátrafelé. Nem értem, miért, amíg egyszer csak egyikük orrára-fejére hatalmas állkapcsok csapódnak a víz alól. Egy megtermett krokodil rántja víz alá a fűevőt, a víz vérvörösre változik. Gyönyörű szín... Kár, hogy a szénceruzával nem adhatom vissza a látvány szépségét, ahogy az élénk folt gyorsan szétterjed a sárgás vízben.

Néhány óra múlva erős szél kerekedik, elég ahhoz, hogy ár ellenében is haladni tudjunk, így a kapitány parancsára ismét felszedik a horgonyt. Engem meglep, hogy ugyanaz a manőver, ami a kikötőben annyi üvöltözéssel járt, most szinte teljes némaságban is kivitelezhető. Furcsák ezek a dzsadok. Sötétedik, amikor a csendet iszonyú üvöltés szakítja szét, amelyre kisvártatva újabb ordítások felelnek. Mély torokhangként kezdődő, egyre magasabb hang, amely, mikor már igazán fülsértő magasságba ér, csaholó-ugatató módon hal el. Mintha megannyi démon lapulna a part mentén.

- Majmok - jegyzi meg az északi. - Ott ül az egyik. Kinyújtott karja által jelzett ponton, az egyik pálma tetején félembernyi, barna bundás lény ücsörög, és időnként, fejét a sötétedő égboltra emelve, rázendít hátborzongató énekére.

Orromat ismerős illat csapja meg. A levélforrázóban éreztem először. Körülnézve észreveszem, hogy a hajó közepén egy vastűzhelyre helyezett kondért ülnek körül a legénység tagjai. Halkan, mély torokhangon beszélgetnek az anyanyelvükön, a kondérban víz forr, és az emberek rámerik a forró folyadékot a csészéikben lévő fűre. Mikor látják, hogy figyeljük őket, barátságosan intenek felénk, és a kondér mellé invitálnak. Leülünk közjük, bár nekem komoly erőfeszítésbe kerül, hogy elnyomjam fintorgásomat. De hála legyen a Kosfejesnek, mert ura maradok érzéseimnek. Nem engedem,

hogyan emiatt elégedettség töltson el. Elvégre a tanítás szerint élni nem érdem. Ez a normális. Isszuk a forró italt, miközben a dzsádok csendesen beszélgetnek. Fura érzés kerülget. Ezek az egyszerű hajósok most éppoly halk komolysággal szólnak, mintha hazámbéliek lennének. Gawudh fordít néhány dolgot a beszédükből, de úgy érzem, mihamarabb meg kellene tanulnom a nyelvet, ha hosszabb ideig a sivatagot akarom járni. Meg is mondom ezt kísérőmnek. Gawudh megígéri, hogy megtanít. Az éj hideg. Pokrócokba burkolózva térek nyugovóra a hajó orrában.

Napok telnek el unalmas egyhangúságban. Az élet ritmusa monoton. Kísérőm a nyelvet taníttatja nekem. Időnk az van. Olykor leküzdve ellenérzésemet szóba elegyedek a hajósokkal. Segítőképpen és udvariasan meghallgatnak, ha kell, kijavítják a kiejtésemet, de néha mintha jót mulatnának magukban a próbálkozásomon. Én igyekszem megjegyezni az arcukat, hogy alkalomadtán majd Ranagol elé küldjem őket mulatni.

Végre feltűnik a távolban a Shibarán átívelő leghosszabb híd, az Al-Sahir. Déli hídfőjétől nem messze pedig felbukkannak Al-Madzsei erődvárosának tornyai. Az Al-Sahir hatalmas vöröskő pillérekben nyugszik, kilencvenkilenc, csúcspontján vízállástól függően tizenkét-tizenhét láb magas ívvel kötve össze a két partot. Kísérőm elmeséli, hogy a legendák szerint egy régebbi emír parancsára dzsinnek húzták fel a hidat egyetlen éjszaka alatt.

- Azt mondják, hogy nagyon kockázatos vállalkozás volt. Az emír Al-Madzsei felépítésével kívánta a codravari lovagokat sakkban tartani. És a célját el is érte, mivel mióta a dzsád erődváros megépült, az emír könnyűlovasai rendszeresen fenyegetik és dézsmálják Codravar utánpótlását, jócskán megnehezítve a gorvikiak ibarai hadjárait, hiszen az utánpótlás biztonsága érdekében el kéne foglalni, vagy legalább tökéletes ostromzár alá vonni Al-

Madzsei-t - meséli Gawudh. - Al-Madzsei igen fájó tüske Warvik talpában, és minden igyekezet ellenére még nem sikerült a warvikiaknak kihúzni e tüskét. Igaz, az al-abadanai emír kincstári bevételeinek jelentős része rámegy az Al-Madzsei és a hozzá tartozó híd fenntartására, de a dzsádok szerint megéri.

Nézem a vöröskő híd földementálokat formázó pilléreit, amint e másvilági lények szobrai vállukra emelik a hidat. Lerombolhatatlannak tűnik. Maga a hozzá tartozó erődváros mintha kaotikusan burjánzó élősködő lenne a híd oldalában. Masszív falak és bástyák, karcsú, égre törő tornyok, félgömbkupolák első pillantásra kusza összevisszasága. Mikor szóvá teszem ezt, Gawudh vállat von.

- A kuszaság csupán látszat. Beszéltem egyszer egy veterán abradóival, aki harcolt Al-Madzsei falainál. Azt mondja, hogy a falak útvesztője egyenesen levezeti a támadók tapasztalatlanabb, vagy csak túlhevültebb részét a folyópartra, ahol szinte egymást tapossák bele a vízbe. Az a zord bástya, amelynek tetejéről az újászok szokták ilyenkor ritkítani a támadókat, nem olyan veszélyes a támadókra, mint önmaguk. Az abradói szerint egy roham alkalmával az ezerfős csapatából kétszáz hullott el a falak tövében, mintegy százat lőttek le a Gyilkosok tornyáról (így nevezik a tieid a bástyát, amit a dzsádok az Igazság tornyának hívnak), és vagy négyszáz vértess fulladt a folyóba a mögöttük jövők nyomására. Úgyhogy azok a falak nagyon is precízen vannak megtervezve. De nézd! Ott az ellentábor!

Távol, nyugat felé egy hatalmas, masszív, sötét kötömeg bontakozik ki, miközben hajónk áthalad a híd alatt. Fenségesen egyszerű, letisztult formáival Codravar vára uralja a tájat, és védelmezi a Warvik és Dela el Igera közt húzódó utat. Mintha maga Ranagol terjesztené ki óvó karját a folyóig, megálljt parancsolva a dzsád söpredéknek. Nem is értem,

hogyan tudták ezek a dzsádok a maguk fertőgőcát felhúzni e nemes és félelmetes erődítmény szomszédságában, ahol kiváló harcososok ezrei állnak örökös készenlétben.

- Nem érted? - kérdez vissza Gawudh. - Pedig egyszerű. A kiváló harcosok ezrei éppen a sivatagban törtek előre az emírség központja felé, miközben a dzsinnek megépítették ezt a hidat. Az emír válogatott csapatai átkeltek a túlpartra, és azonnal belefogtak a védelem kiépítésébe. Mondják, hogy a tervek már régen készen voltak, csak a megfelelő időpontra vártak. És szent hadjárat ide, vagy oda, a warvikiak éppen nem voltak túl jó viszonyban hittestvéreikkel, akik nem küldtek segílyt. Persze Codravart a dzsádok nem tudták volna elfoglalni, de mire a "Szent sereg" visszatért a hídfő elpusztítására, már nem boldogultak a védállásba húzódott dzsádokkal. Ráadásul a sivatagi nomádok hátba kapták a Szent seregeteket, és az a folyamatos visszavonulás közben is nagy veszteségeket szenvedett, a hídnál pedig végképp két tűz közé került. Végül beállt ez a helyzet, ami most is van. Kölcsönösen szorítják egymás torkát, de egyik sem enged.

A hajó orra jobbra, a bal part felé fordul. A kapitány nem mer túl közel kerülni Codravar falaihoz, mert békeidő van ugyan, de az ottaniak olykor megszóráják katapultáikkal a túl közel merészkedő hajókat. Áhítattal figyelem az erődöt, ahogy egyre közelebb érünk. Gyermekeként jártam a falai közt, de innen a folyó felől nem volt alkalmam megtekinteni. Elégtétellel tölt el, ahogy látom, hogy a hajósok tekintete elkomorul, légzésük hallhatóan nehezkesebbé válik a komor falakhoz közeledvén. Bűn ez is, tudom, és majd nem mulasztom el levezekelni. Azt hiszem a kapitány halálra korbácsolása megfelelő lesz majd. Ezzel a melengető gondolattal a szívemben térek nyugovóra, s a majmok távoli kiáltása ringat álomba."

A teremben fülledt, vihar előtti csend volt. Izzadságszag, halk lihegés. Senki nem mozdult, csupán egyetlen férfi rőtta végtele köreit oly hangtalanul, mintha ott sem lett volna. Nem tűnt különlegesen erősnek, a teremben lévők azonban pontosan tudták, hogy bármelyiküket legyőzné, ha erőpróbára kerülne sor. Óreg volt már, az izmai mégsem mondták fel a szolgálatot. Tökéletes ura volt mozgásának, ezt bizonyították hangtalan léptei és ragadozójárása. Művész volt és mégis harcos. A kezeit összekulcsolta a hátán, közvetlenül varkocsba fogott ezüstszín haja alatt. A szeme színe tökéletesen illett ehhez az őszes árnyalathoz: olyan volt, akár az acél. Az arckifejezése semmit nem tükrözött a gondolataiból. Maga volt a nyugalom, az önfegyelem.

Élőtte tucatnyian sorakoztak. Testük ijhúrként feszült, fejük felszegve, tekintetük rezzenéstelen. A legjobbak voltak a tiadlani mester tanítványai közül. Céljuk magasra volt, mégsem bízták el magukat, mikor egy újabb lépést tettek felé. Most azonban mindannyian érezték, hogy baj van. Véget ért az aznapi edzés, de a levezető meditáció már több száz szívdobbanásnyit késlekedett. Bármennyire is szerették volna megkérdezni: "Mi a baj, Mester?", mégis mindannyian türelmesen várakoztak. Ha rájuk is tartozik, az iskola mestere biztosan meg fogja osztani velük. Aztán megállt. Feléjük fordult, lassan, jelentőségteljesen végighordozta a tekintetét minden egyes tanítványán, végül megszólalt.

- Hölgyek és urak. Az iskola léte húsz éve először veszélybe került. Nehézkösen közölte a tényt, mint hogyha fájt volna neki a beszéd. Szerette volna, ha nem kell ilyen sajnálatos és felettébb bosszantó hírek miatt megkurtítani a meditáció idejét, de nem tehetett mást.

- Az új kerületherceg nem elégszik meg azzal az

adóval, amit az apjának fizetett az iskola. Nagyravágyóságában többet követel, amit én megtagadtam.

Sóhajtott egyet, és mintha ebben a sóhajban távozott volna belőle minden aggodalom és gond, érzelemmentes, kemény hangon folytatta:

- Senkit nem kötelezek semmire. Azt hiszem mindenki tisztában van azzal, milyen következményekkel jár ez az összetűzés. A döntés magukon áll: maradnak, ám akkor lehet, hogy csupán hosszú küzdelem lesz a részük, vagy még most kilépnek, hogy minden kapcsolatuk megszűnjön a lázadó iskolával.

Ujra elindult.

- Nem kérek most választ. Nehéz lesz ez az időszak, úgyhogy bármilyen döntést tudomásul veszek.

- Mester! - szólt közbe bátortalanul a legfiatalabb tanítvány.

- Igen, Liom?

Az idős férfi megállt, acélszemeit a szőke fiúra szegezte.

- Az apám...

- Tudom, az apád befolyásos ember ebben a kerületben, de remélem te is és ti mindannyian belátjátok, hogy ez a probléma az

iskola sajátja és nem kér segítséget a megoldásához.

Körbenézett és megértést várt a szemekben. Aztán, mintegy befejezőként, elcitolta az edzészáró formulát:

- Hölgyek és urak, fejezzük ki a tiszteletünket a kötelességnek és a harci művészetek útjának!

Azzal ökölbe szorította a jobb tenyerét és nyitott baljába illesztve meghajolt. A tanítványai is pontosan így tettek, ahogy mindig edzés után, már öt esztendője.

- És most Eligh, gyere ide hozzám.

A szólított lány, az idősebb a kettő közül, kilépett

a sorból és megállt a mestere előtt.

- Igen, Mester?

- Légy szíves, vezesd le a meditációt. Ne tartson tovább a sötétedésnél, azután mindannyian menjetek haza. Pihennem kell, holnap reggel beszélék a kerületherceggel.

Az Elighnek nevezett lány meghajolt és kötelességtudóan elkezdte a meditáció előkészületeit. Amikor azonban az iskola mestere becsukta az ajtót maga után, elmosolyodott. Tudta, mit kell tennie.

***

Esett az eső, úgyhogy sietett. Az ódon épület kapui tárva-nyitva várták, úgyhogy beszaladt. A kapualjon keresztül rögtön az öltözőbe ment, ahol a fiatalabb lány már majdnem végzett az öltözködéssel. Eligh gyorsan levetette a ruháit és magára húzta azt a tradicionális öltözéket, amelyet az iskola mestere varratott nekik. Hátrasimította a fiúsrá nyírt haját, vetett egy féltékeny pillantást társa hosszú fűrtjeire, majd felegyenesedett.

- Méhetünk. - mondta kurtán, a fiatalabb lány bólintott és elindultak az edzőterem felé. Az egész épület nem volt túl nagy, de az iskola számára kis sziget volt a mindennapok mozgalmasságában. A félreeső kis utca, amelyről nyílt, nyugalmas volt és mégsem sikátor-szerű. A termekben megült a csend, és így alkalmasnak találtattak arra, hogy egy Erionban különlegesnek számító magániskolának adjanak otthont.

Az edzőterem hatalmas volt. Elighnek mindig az volt az érzése, amikor ide belépett, hogy mesterének mesterei és azok mesterei is figyelik minden mozdulatát. A falakon régi és talán nem is idevalósi képek sorakoztak, de a lány még soha nem töltött elég időt a teremben ahhoz, hogy kívülről tudja, melyik mit ábrázol. A fiúk gyorsabban öltöztek, ezért ők már a sorban várakoztak. Egy pissenés sem hallatszott. Az iskola mestere háttal állt a sornak, de amint a két lány is elfoglalta helyét a sor végén, megfordult.

- Örömmel látom, hogy egyikük sem hiányzik a tegnapi beszédem miatt. - kezdte. - Ez talán azt is jelentheti, hogy hajlandóak mellém állni, bármi történe.

Az idős férfi hátratette és összekulcsolta a kezeit, majd szokásos körútjára indult a tanítványokkal

szemben. Néma csend következett, csepp gondolkodási idő, átmenet a kinti, való világból az edzés, a harci művészet és a tökéletesedés útjának világába. Mindannyian megrezzentek kissé, mikor a mester újra megszólalt.

- Tegnap reggel beszédem volt a kerületherceggel. Hatásszünetet tartott, megállt és a reakciókat figyelte. A szeme sarkából látta, hogy Eligh elmosolyodik.

- Nem tudom, milyen ok készítette rá, de lemondott követeléséről. Az iskola így ismét működőképes, sőt támogatott intézmény lett, és a kerületherceg teljes fokú önállóságot biztosított az itteni oktatáshoz.

Ugy mondta, mintha az edzés tervezetének megvitatásáról lenne szó, mégis látta az arcokon a megkönnyebbülést, a megnyugvás jeleit. Elighet figyelte, mert már sejtette, hogy a herceg döntésének hirtelen megváltozása nem a véletlen, hanem nagyon is pontos érdekek találkozásának a műve. Biztos volt benne, hogy valakinek érdekében áll, hogy az iskola működjön, és van olyan ismeretlen az ő számára, hogy merjen beavatkozni az ügybe. Csupán arra nem tudott rájönni, hogy ki vagy kik ezek a személyek, így az egyetlen támpontja a fiús hajú lány viselkedése maradt.

- Hölgyek és urak, ezzel elérkezett az idő, hogy kifejezzük tiszteletünket a kötelességnek és a harci művészetek útjának!

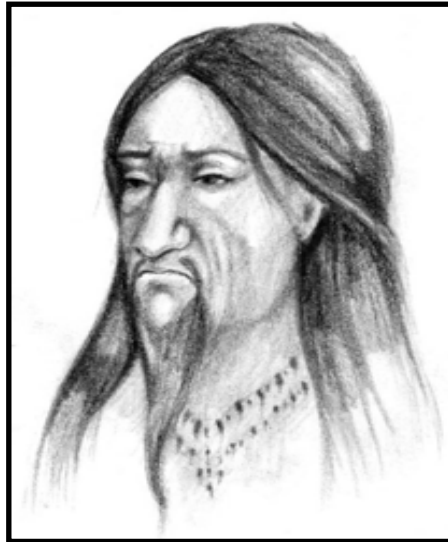
És annak, aki békés úton megmentette az iskolát, tette hozzá magában. Az edzést meditáció követte, amely alatt végre ő is megnyugodhatott egy kicsit, s mihelyt vége lett, az iskola mestere komótosan átballagott a női öltöző elé, hogy ott várja be egyik legkedvesebb tanítványát. Szoborként állt a kőből rakott falak előtt, karba font kézzel; a várakozás az erőssége közé tartozott. Elighet nem olyan rég óta tanította, de istenadta tehetség volt és az iskola mestere szerette volna, ha a lány akkor sem hagyja abba a harci művészetekkel való foglalkozást, ha asszonyoknak való korba ér. Eppen elképzelte a lányt mint az iskola egyik októját, amikor meglátta a fiús fürtök keretezte arcot.

- Mester...?

Eligh szép lány volt. Alig múlt el tizenöt, alkata kislányos, mozgása ruganyos, tagjai hajlékonyak voltak. Hegyes orra, vértelen ajka és aranyzőke haja pyar származásra utalt, de lehetett benne valami más vér is, ami a szemeit barnára festette,

a magasságából pedig lefaragott egy keveset. Ízig-vérig erioni volt, de ezen kívül szinte semmit nem tudott róla.

- Beszédem van veled, kishölgy. - mondta komolyan, és a belső udvarba tessékelt, ahol jó időben szoktak gyakorolni, most azonban csak az öreg kút árválkodott. Rátámaszkodott a kávéra, és néhány pillanatilag az alatt tükröződő vízben

bámulta saját képmását.

- Az az érzésem, hogy te tudod, kinek hatására gondolta meg magát a herceg.

- Honnan tudta? - hangzott a lány meglepett hangja, s kétszer olyan erősen visszahangozták utána a kút kövei. Az iskola mestere felnézett és szemben a káván könnyökölő lányra nézett. Eligh nem állta az acélszín pillantást, így most ő nézett a kút mélyére, ahol meglátta ráncos, öregkori képmását.

- Maradjunk annyiban, hogy elég öreg vagyok hozzá.

- Tényleg tudom. Kíváncsi rá?

- Hálás lennék, ha elvinnél hozzá, hogy leróhasam neki a hálámat.

- Arra semmi szükség. - szólalt meg hirtelen egy hang az árkádsorok alkotta tömör homályból. Az

iskola mestere villámgyors mozdulattal fordult a hang irányába, és még éppen látta, ahogy a sötétségből előválnak egy ismeretlen férfi. Arcát széles karimájú kalap takarta el, öltözéke azonban elárulta, hogy igen tehető. Ruhadarabjait a legfinomabb selymekből válogatta össze, fölötte pedig prém és bársony felöltőt viselt. Teljesen feketében volt, ettől mindössze az ezüst szegély tért el a kabátján és a vörös-kék toll a kalapján.

- Kicsoda ön? - kérdezte az iskola mestere gyanakvó tekintettel. Az idegen levette kalapját és mélyen meghajolt az idős férfi előtt.

- A nevem nem érdekes. Elég annyi, hogy az ön jóakarója vagyok.

Harmincas éveit végén járó férfi volt, erv vonásai tisztán kivehetőek voltak síkokkal határolt arcán. Kis szakállat hordott az álla közepén, jólfésült barna hajzatát pedig egy bőrszík szorította le, ami a homlokán ment keresztül. Intett a lány felé, aki azonnal elindult hozzá.

- Számomra fontos, hogy az én kis Elighem jó helyen tanuljon, és erről meggyőztem a kerület új herceget is.

- Hálás vagyok érte - hajolt meg most a mester -, de gondolom nem önzetlenül tette.

- Cserébe elvárom, hogy ez a lány a legjobb oktatásban részesüljön, és hajlandó vagyok ezért további támogatást is nyújtani a maga iskolájának. A fiús hajú lány odaért és megölelte az idegent.

- Maga és Eligh...

- Eligh a lányom. A továbbiakban pedig ha nem tévedek, gondja lesz rá, hogy jó tanítvány legyen belőle.

- Természetesen mindent megteszek. Eligh már most nagyon jó tanítvány. - igyekezett közölni a mester, ahogy a gesztenyeszín szemekbe nézett. Nem tudta hova tenni a férfit, még csak abban is biztos volt, hogy ebben a kerületben nem látta soha.

- Nos hát akkor... viszontlátásra, mester. - nyújtotta a kezét az idegen, és amikor az idős férfi kezét fogott vele, érezte, hogy az ő tenyerébe vándorol egy apró tárgy. Nem tudta, mi az, de szorosan tartotta, míg az idegen ki nem lépett a kapun.

- Részemről a szerencse. - motyogta, miközben behajtott a vasalt kapuszárnyakat, majd kinyitotta a tenyerét. Egy ezüstbe foglalt selyemszürke kő volt benne.

A Szürkecsuklyás klán szimbóluma.

Hururre fajtogató szektája vallási tévelygő orgyilkosokat tömörít, legalábbis a Pyarroni Szentszék tömör véleménye szerint. A szekta tagjai rendszeres rituális emberáldozatot mutatnak be Harail Hururre démoni hatalmasságnak, akit ők Darton mostohafiaként imádnak.

Módszerük, mint arra a nyájas olvasó nyilván rájött, a fajtogató. Megszentelt, illatos olajba áztatott, meghatározott helyeken megcsomózott lószőr kötéssel. Rettenetes, ugye?

A szervezetet Alays Moleran, egy magát prófétának kikiáltó őrült alapította P.s. 3557-ben. Az ő "látomásaiban" bukkant fel Harail Hururre és Darton kapcsolata, ami természetesen kárhuzatos eretnokség. Moleran huszonkét évig, egészen elfogásáig a szekta első embere volt, nemes egyszerűséggel "Hururre Evilági Helytartója"-ként hívta magát.

Az azóta eltelt több mint száz esztendő alatt a Fény Városának inkvizitorai folyamatosan üldözték a szektát, azonban kipusztítaniuk soha nem sikerült. A szentatyák kezére került tagok tisztító máglyán végzik. Esetleges felbérlijüket Ordaric Lykargon "A bűnesetek megtorlásáról szóló kilencedik kegyes körlevele" alapján felbérlijüket felakasztják, a kiváltsággal rendelkezőkre pedig hóhérpallos vár. Ennek ellenére a szekta létezik, évente egy tucat gyilkosságot követnek el csak az Államközösség területén - de tudomásunk szerint a pregulioni Canasban és a rosszhírű Eronében is működnek "sejtek" vagy magányos tagok.

A szekta összlétszámáról semmi biztosat nem tudunk, néhány tucatnyian, legfeljebb ha százan lehetnek. Olykor afféle "sejtekebe" tömörülnek, ahol torz vallásuk szerint különböztetnek meg rangokat. A frissen felavatottak a Növendékek. Féltucat gyilkosság után válnak Fajtogatóvá, majd kéttucat után Egyrántássá. A száznegyvennegyedik rettenetes emberáldozat után rangjuk Fulladt Nagymester lesz Utóbbiak közül maga Hururre jelöli ki evilági helytartóját, mégpedig az előző helytartó fajtókötélének áthagyományozásával. E kötélet magától a démontól származik, az ő akarata juttatja el a kiválasztotthoz. Ha tehát a vezető meghal, a Fulladt Nagymesterek valamelyike hamarosan megtalálja közvetlen környezetében a fajtókötélést; Hururre akarata szerint. Bár a szentatyák több helytartót is elfogtak már a szekta kárhuzatos működése során, e nagymesteri kötelest lefoglalni vagy fellelni nem sikerült soha.

A szekta egyszemélyi vezetője természetesen csak afféle látszatisztséget visel, hiszen a tagok az egész Délvidéken szétszórva élnek; a magányosan élők között nem ritka, hogy évtizedeken

át nem találkoznak hitsorosaikkal, s magányosan áldoznak újra és újra Hururrénak.

Módszerük hatékony és kipróbált. Álöltözetben cserkészik be áldozatukat, olykor koldusnak, házalónak, vagy akár katonának adva ki magukat. A szerencsétlen közelébe jutva fúvócsőből port köpnek annak arcába: gyenge, ám azonnal ható mérget, amely vakít és összezavar. Többre azonban nincs is szükség: ekkor ugyanis az olajba áztatott lószőr kötelest az áldozat nyakába vetik, majd utolérhetetlen, fertelmes szakértelemmel meghúzzák. A lepszívósabb férfi is elájul néhány szívdobbanás alatt, utána pedig percekben belül megfullad. A szektatag ekkor a Könnyek Táblájára rovátkát húz, és odébbáll. Ezt a kis fatáblát minden "áldozásra" magukkal viszik; pontosan követhető rajta az előmenetel, másrészt ezeknek a szörnyetegeknek külön élvezetet jelent a helyszínen, a frissen megölt áldozat mellett felróni a siker jelét. Különös tény, hogy ha Hururre nem fogadja el az áldozatot, a szektatag nem lesz képes rovátkát karcolni a Könnyek táblájába; ilyenkor általában böjttel és vezekléssel esedeznek uruk bocsánatáért.

A lószőr kötéltre kultikus okokból kötnek csomókat; ez jelzi egyrészt a szektatag vallási előmenetelét, másrészt bonyolult szimbolikával a bemutatandó áldozat körülményeit. Az egyik szentatyától azt is megtudtam, hogy a portyára induló gyilkos Moleran Zsoltárát dűdolgatja sajátos révületben, valami biztonságos helyen. Eközben félig öntudatlanul köti a csomókat, majd mártja olajba eszközét. Az olaj lenből vagy napraforgóból sajtol, fűszerezett, illatos nedű. Ezután a kötelest derekára vagy karjára tekeri, felölti álruháját, magához veszi porral töltött fúvócsővét, és elindul. Ölni.

Kultikus okokból nem gyilkolnak egészen kis gyerekeket vagy szemmel láthatóan beteg illetve félkegyelmű embereket. Ez nyilván eleve beteg vallásukból adódik, de állítólag kivételre is akadt már példa.

A holtest nyakán a vizsgálódók fojtás nyomát lelhetik fel, valamint az illatos olaj maradványát a horzsolások körül. Ez utóbbi egyértelművé teszi a Harail Hururre Fajtogatóinak felelősségét; ilyen eszközt és módszert csak ők használnak. Nincs olyan bolond, aki utánozná őket. Ha egy elfogott illetőnél csomózott, olajos lószőr kötelest találnak, azonnal kínvallatásnak vetik alá, inkvizitorok közreműködésével. Ha valóban szektatag, úgy megégetik; ha csupán csaló, akkor az orgyilkosok helyben szokásos halálbüntetése vár rá. Mivel a szektát az üldözöttek listájára tette a Pyarroni Szék, az elfogott

személy, akár igazi Fajtogató, akár csupán a szektára akarta kenni büntetettét, biztos lehet a napokig tartó kínvallatásban, ritkán akadt példa arra, hogy fejdobások vagy botcsinálta bérnyilkosok utánozták az igazi Fajtogatókat.

Néhány tag egyébiránt valóban vállal bérnyilkosságot is; őket állítólag meg lehet találni, ha valaki efféle szolgáltatásra vágyik. Vigyázni kell azonban, hogy megfelelő ellenszolgáltatást ajánljunk fel, mert ha nem találják elegendőnek, állítólag valami különösen kegyetlen tréfából inkább a megbízót választják áldozatul.

A szekta tagjai, mint az az eddigiekből sejthető, egytől egyig csendes őrülte. Kettős életet élnek, általában becsületes kisembernek, mosolygós és segítőkész szomszédnak tűnnek. Másik énünket, a hidegvérű és kegyetlen gyilkost nem retenti el a leplezés esetén rá váró büntetés sem: vak buzgalommal áldoz Hururrénak, amikor lehetősége nyílik rá.

A szekta céljai meglehetősen homályosak. Harail Hururrét Darton kitagadott mostohafiaként tisztelik, aki mások szenvedésében, fuldoklásában leli örömét. Mivel apja kitagadta, a "szegény" démonfajzat gyakran szomorú: alázatos evilági szolgálói csupán vidítani akarják. Igaz, az emberáldozat számukra is örömforrás általában; hideg gúnnyal méregetik utolsókat vonagló, némán könyörgő szerencsétlen áldozataikat.

Sietünk megjegyezni, hogy e fertelmes szektának semmi köze nincs a Pyarroni Istencsalád mélyen tisztelt istenéhez, és a Szent Szék a leghatározottabban kéri, hogy aki azt gyanítja, hogy a közelében szektatag él, haladéktalanul szóljon a legközelebbi rendházban.

Az Inkvizíció vizsgálatai szerint a Dúlásig a szekta vezetője Haddarennimben élt és tevékenykedett; a kráni hordák elvonulta után azonban beszüntette tevékenységét - valószínűleg meghalt. A jelenlegi vezető kiléte és tartózkodási helye ismeretlen.

Az utóbbi időkben leghírhedtebb gyilkosságuk tavaly a Holdak és Vándorok havában történt, a Hat Városához tartozó Equasselben. Egy fajtogató urának áldozta Liryenn D'Huarr Tellent, a messze földön híres dalnokot. A rossz nyelvek szerint egy mérhetetlenül felbőszült haragosa ölethette meg - bizony akadtak páran, akik a halálba kívánták szókimondó, kacagtató dalai miatt. Sem a tettes, sem a megbízó kilétére nem derült fény azóta sem.

Elser Mester

Sajnos az elmúlt egy hónapban nem kaptunk hírt Dolin Revaltól, s csak remélni tudjuk, hogy szerencsésen megérkezett Erigowba. Ám addig sem hagyhatjuk a kedves Olvasókat fogadók bemutatása nélkül. Kétszeresen is rendhagyó lesz azonban e leírás, ugyanis ezúttal nem egy távoli vidék városának tavernájával foglalkozunk, hanem épp ellenkezőleg, szeretett városunk egy különleges ékkövével.

Az alábbi levél sosem érkezett meg a címzetthez, s hozzánk is egy kedves fiatal hölgy juttatta el, kérve, hogy nevét ne tegyük közzé. Halott édesapjának leveleit és jegyzeteit hozta el nekünk, aki messze vetődött szülőföldjéről, Tiadlantól. A jegyzetek között igen érdekes leírások és szokások találhatóak, mi most mégis az egyik első levelet tesszük közzé - bár nem a maga teljességében, csupán a témára vonatkozó részeket. Hogy ki a címzett, és miért nem jutott el hozzá a levél, azt nem tisztünk firtatni.

"Drága Airiam!

Mint előző levelemben írtam, Erion forgatagát nagyon nehéz megszoknom. Rengeteg kultúra keveredik itt, nem érzem azt a biztonságot és nyugalmat, mint otthon. Minden egyes pillanatban érzem száműzetésemben a büntetést, de amint a mellettem békésen szendergő kicsi lányra esik a pillantásom, ismét eszembe jut, hogy helyesen döntöttem. Ha viszszaemehetnék, akkor sem döntenék másképp.

Viszont tegnap teljesen eltévedtem, de talán Ville vezérelt az utamon, mert így találtam rá a káosz tengerében e kis szigetre, melyet mindjárt leírok neked. Arra figyeltem fel, hogy ismét otthonom illata kúszik az orromba, s a cseresznyevirág alig felfeslett bimbóit hamarosan meg is láttam egy kétszintes épület mellett. A szívem nagyot dobbant, mikor tüzetesebben szemügyre vettem a takaros házat: a tornác, a fonott karszékek, a felfutó selyemrózsa, a faragott ajtó... mind-mind egy kis szelete a rég nem látott otthonnak. És a cégér... két nyelven hirdette, hogy a Monszunvirág

Teaházhoz érkeztem.

Betérve is ismerős formákat láthattam újra: liliom- és epervirág-díszítések, tisztaság és rend, ízlésesen összeállított cseresznyefa bútorok, békét sugárzó színű kelmék. A tornácra belépve még négy lépcsőfok vezetett föl a teázóba - a lábbelik ez előtt heverték, a mi szokásaink szerint.

Egy fiatal lány közeledett, fekete haja feltűzve kontyba, kezeivel egy nagy csészét körbefonva topogott felém, ruházata fényesen virágmintás, természetesen selyemből. Széles mosollyal köszöntött, csalódottan hallottam, hogy nem a mi nyelvünkön, hanem az itt

általánosan beszélt szerint. Odavezetett az egyik asztalhoz, s leültetett. A virágmintás terítőn gyümölcsös illatozónt árasztó kehely díszlett, benne vidáman pislálolt egy mécses.

Csalódottságomat hamar feledtem, mikor elsorolta a teaválasztékot. Szavamra, még egy könnycsepp is majdnem kicsordult a szememből... Szerelem íze, Mennydörgés, Mentaálom, Albatrosz, Monszun, Dorcha mosolya... Fiatalságunk teái, melyek mindegyike ezer és ezer emléket idézett fel bennem. Megfogadtam, hogy ha még ízre is egyeznek az általam ismertekkel, akkor nem érdekel, mennyibe kerül, és hogyan teremtem elő rá a pénzt, de ehelyütt fogok szobát kivenni. Kértem egy Szerelem ízét, s miközben a gyümölcsös, mentás teakölteményt kortyolgattam, rád gondoltam. Nem térhetek vissza soha többé a hazámba, de te biztos azt mondanád, hogy ne keseregjek azon, amit nem tudok megváltoztatni. És igazad is volna. Itt vagyok, Erionban, s az élet megy tovább, ahogy a virágból is gyümölcs lesz, s mindkettő a maga módján gyönyörű.

Biztosan te is szeretnél itt lenni. A közös teázóban akadnak idegenek is, de hátul csipkésen faragott fa paravánok osztják fel a teret, hogy kizárhasd a külvilágot, s csak azzal törődhess, aki veled szemben ül. Nem zavarja a nyugalmat sem harsány zene, sem tányérok vagy poharak csörömpölése. A kedves leány, aki nekem a teákat elsorolta, mindenkit mosolyogva, halk szavakkal és készségesen kiszolgál, s ha nincs dolga, nem zavar a jelenlétével. A teaháznak egyébként, mint utóbb megtudtam, összesen négy szobája van idegenek számára, hiszen elsősorban nem a szállásadásból tartják fenn magukat, de szerencsére akadt még egy üres. Az ára, miként a teáké is, szemtellenül magas, de sikerült beszélnem a tulajdonossal is, aki viszont valóban tiadlani származású, s összebarátkoztunk. Megmutatta a szobát is, hogy ne érjen meglepetés; de semmi kivetnivalót nem találtam benne, sőt. Tiszta és takaros, két ágygal, gyékényszőnyeggel és égszínkék függönyökkel. Mi kellene több nekem és a kicsinek? Azt hiszem, már holnap átköltözöm."

Hogy is vezethetném fel azt a játékot, amellyel először Tilemaerben találkoztam, s akkor tudtam meg, hogy a Hat Város egyik legnépszerűbb játéka? Talán úgy, hogy méltánytalan az a megvetés és mellőzés, amivel a magukat nagy kártyásoknak tartó urak lenézik ezt a köznép által annyira szeretett kártyajátékot. Vagy úgy, hogy hihetetlen, mekkora felfordulást okoz, ha egy újabb képkártya-csomag jelenik meg egy-egy árusnál? Leadin egy, a Kie-Lyron partján található városállam, amely messze földön híres festőiről. Jómagam sosem jártam e városban, de állítólag oly hihetetlen alaposan és gondosan képesek az ottani művészek megfesteni a valóságot, hogy az embernek az az érzése, a figurák akár meg is szólalhatnak. Az igazi mesterek pedig a legenda szerint bármilyen érzelmet képesek kiváltani képeikkel az azt szemlélőkből.

Nos, a képkártya e városállamból származik. Alapvetően egy egyszerű játék, amely mellőz minden bonyolultságot, és inkább a szórakozás eszköze. Ezért is kedvelik talán annyira a Sheraltól délre szinte minden országban az emberek: mert nem szükséges hozzá semmilyen különleges képesség, sem társadalmi rang, s főként nem lehet rajta vagyontokat veszíteni, mert felépítéséből fakadóan nem igazán lehet pénzben játszani. Természetesen számtalan módoszata létezik a játéknak, mint ahogy két képkártya-csomag sem egyforma, így most azt fogom bemutatni, amelyikkel én ismerkedtem meg a Merengőben, Tilemaer legismertebb tavernejában.

A képkártya lényege, amiben leginkább eltér a többi ilyen típusú társasjátéktól, az a csomagok összetételéből fakad. Minden kártyacsomag összekeverve magában rejt valamilyen képet, amit a kártyalapok helyes egymás mellé illesztéséből lehet kirakni. Ezek az alakzatok teljesen változatosak, az egészen egyszerű állati formáktól a követhetetlenül bonyolult írásjelektől vagy zászlóformákig. Akadnak csomagok, amelyek valódi festmények másolatai, akár valamelyik híresebb személyi portréját alkotva. Minden egyes ilyen kártyacsomagot megbecsült

mesteremberek készítenek el, s maga a csomag meglehetősen borsos árú, de elegendő egy nagyobb társaságnak egyszer kifizetnie ennek költségét, hogy évekig jól szórakozhasson.

A játék kezdetén alaposan összekeverik a kártyákat, és minden játékos számára egyenlő számú lapot osztanak, a maradékból fognak a játék során húzni. Ez négy játékosnál általában hét lapot jelent, ám ez változhat a játékos számától, illetve a kirakandó kép bonyolultságától függően. Hallottam már olyan képkártya-csomagról, amely több száz különböző lapból tevődött össze!

Miután mindenki megkapta a kézben tartandó lapját, az osztótól bal kéz felé ülővel kezdve minden játékos letesz egy tetszőleges kártyát a képtáblának nevezett játéktérre. A képtábla egy négyzet alakú kerettel rendelkező fatábla, amelyen a kép darabjainak megfelelő számú lap méretű mélyedés van. A drágább, bonyolultabb képkártyacsomagokhoz ez is jár, az egyszerűbb, széles körben elterjedt változathoz olyan táblát lehet kapni, amely az átlagos képkártya-csomaghoz megfelelő, s így ezt szintén csak egyszer kell beszerezni.

Erre a táblára kell elhelyezni az elsőként letett lapokat, amiket *keretlap*nak hívnak. Nevük onnan ered,

hogy ők lesznek az első részletei a pakliban rejlő képnek, amit ki kell majd a játék alatt rakni, ezek mellé kell helyezni a többi. A játék lényege az, hogy ki tudja teljes mértékig kirakni a képet. Amikor egy játékosra kerül a sor, meg kel néznie a kezében tartott lapokat. Ha akad olyan a kezében, amelyik a már lent lévőek mellé illeszthető, akkor eldöntheti, hogy leteszi a már lent lévő lapok mellé, és ezzel építi tovább az egész képet, vagy húz egy lapot a csomagból. Akkor is húznia kell, ha nincs olyan képdarab a kezében, ami szomszédos a lent lévőek valamelyikével. A játék addig tart, míg az utolsó képdarab is a helyére kerül.

Ez így meglehetősen egyszerűnek tűnik, de mikor először játszottam, bizony a játék végére alaposan belekavarodtam. Először is, a képek többnyire szándékosan úgy vannak megfestve, hogy számtalan lehetőséget kínálnak a hibára. Ha valaki hibázik, azaz nem a helyére való képet tesz le, veszít egy *foutton*. Ez egy körömnyi korong, amelyből száz darabot szokás mellékelni egy képkártya-csomaghoz. Akadnak egészen egyszerű, fából vagy agyagból készült *foutton*-érmék, magam is ilyenekkel játszottam, de hallottam már cirádás, ezüstmű készített változatot is, természetesen nemesi udvarban. Ha valaki kitesz egy képdarabot, és az helyes, akkor kap egy *foutton*. Ha valakinek elfogynak a kezéből a lapok, szintén kap. Ha valaki hibáz, elveszít egyet. Ha valaki figyelmezteti társát, hogy hibásan tett le egy képet, s kiderül, hogy mégsem, szintén veszít egy *foutton*. Aki az utolsó képdarabot illeszti a helyére, az két *foutton* kap. A játék végén az nyer, akinek a legtöbb *fouttonja* van. Ha egyenlő, akkor az nyer, aki legutoljára tett ki lapot.

Bár a szabályok egyszerűek, mégis számtalan lehetőség van, hogy játék közben ki milyen taktikát használva igyekszik nyerni - és így a játékosok stílusától függően válik bonyolulttá vagy épp marad roppant egyszerű a képkártya. Magas körökben elsősorban a hölgyek kedvelik a játékot, akiknek szépérzékükhöz mérten készítenek pompázatos képkártya-csomagokat, nem egyszer valóságos vagyont ér. Még itt, Erionban is tudok olyan műhelyről, ahol csak ilyen kártyák készítésére szakosodtak a mesterek - de aki igazán sokat ad magára, az valódi leadini képkártyát vásárol magának (vagy kedvesének). Az igazán szép és drága képkártya-csomagokat csak egy játékra használják, és miután befejeződött a játék, a hozzá készített képtáblába beleerősítve, valódi remekműként kezelve félreteszik, vagy falra helyezik. Hallottam olyan délvideki nemesekről, akiknek külön "képtáruk" van, ahol legemlékezetesebb játszmáik díszítik a falakat.

Meg kell vallanom, én, aki szerencsejátékokhoz, fogadásokhoz és a nagy vagyon esetleges elvesztésének izgalmához szokott, először erősen fintorogva ültem le egy asztalhoz, ahol e játékot játszották, de aztán elkapott a kibontakozó kép felismerésének izgalma, s elfelejtettem az aggályaimat. Úgy hallottam, akadnak olyan csomagok, ahol nem a képhez tartozó kártyalapok is szerepelnek - például elvehetsz a másik játékostól egy lapot vagy egy *foutton* -, sőt, olyanok is, ahol egy képdarabból többet tettek a csomagba, hogy fokozzák az izgalmat és a hiba lehetőségét. Csak ajánlani tudom mindenkinek a játékot, aki még sosem találkozott vele.

Százuji Galen

Vines Oiny. Ezen a néven mutatkozott be az a különös férfi, akivel volt szerencsém alig néhány napja az Írnokpihenő nevű fogadóban beszélgetésbe elegyedni - véletlenül tévedtem be, mert aznap volt az a szörnyű ézengés. Összeismerkedésünk pedig egy ropant egyszerű indok kapcsán történt: mégpedig, hogy az ítéletidő ellenére is csak ketten tartózkodtunk az ivóban. Ahogy beléptem a helyiségbe, már az első pillanatban feltűnt a világos hajú férfi, ahogy a fogadó bejárati ajtajának háttal ült. Távolról is jól kirajzolódott egyenes tartása és különös öltözete, amely, bár magam nem értek hozzá igazán, mintha nem helyi szabó keze munkája lett volna. Egymagában ült az asztalnál. Kezében tollat tartott, és előtte különböző pergamenek hevertek, amelyekre könnyed mozdulatokkal rajzolt. A fogadóban épp csak néhány sárga gyertyacsonk égett. Ahogy lerázva magamról az esővizet lassan besétáltam, éreztem, hogy felkeltettem az egyedüli vendég figyelmét, hiszen lépteim zajára abbahagyta az írást. Ahogy helyet foglaltam a kandalló mellett, láttam, hogy a pergamenek fogságából kiemel egy kupát, és felém fordulva barátságosan biccent. Világos szemei, őszintének tűnő arca volt, és számtalan ránc homlokán. Érdekesnek tűnt, különleges személynek, így nyilvánvaló választás volt, hogy miután valamennyire megszáradtam, elindultam a szokásosnál is üresebbnek tűnő fogadó egyetlen foglalt asztala felé.

Kissé tartottam attól, hogy miként reagál, de amint elindultam felé, már messziről helyet kínált magával szemben. Leülve úgy éreztem, mintha valami különös világba lépnek be. Az asztalon egy öreges fénybe burkolódzó, kék lámpás égett, amelynek fénye pergameneket, rajtuk különös rajzokat és terveket, egy rúd pecsétviaszt és egy félig eltört sakktáblát világított meg. Gyorsan befejezte az eddig írt levelet, majd lendületes mozdulatokkal aláírta, összehajtotta a papírt, s pecséttel lezárta. A pecsétgyűrűje aranyból volt, és egy általam korábban sosem látott címet ábrázolt.

Különös módon, bár egymaga ült az egész fogadóban, mégis két kupa és egy félig telt boroscansó álldogált az asztala szélén. Félredobta a levelet, és szinte azonnal meg is kínált - magamban elfintorodtam a bor gondolatára is, de úgy gondoltam, megér ennyit az ismeretlen személye, hát elfogadtam. Koccintottunk, majd ő nagyot kortyolt az italból. Ekkor fedeztem fel a másik gyűrűt apolt kezének mutatóján. Egészen különleges mester munkának tűnt, a közepén tizkarátos, hibátlan smaragddal, így

nem állhattam meg: máris rákérdeztem, hogy mi járban van egy hozzá hasonló gazdag úr a városunkban, és miért pont ezt az egyszerű kis fogadót választja szálláshelyének. Arcán tökéletesen sima mosoly húzódott szét (eszembe jutott Nerina, aki bizonyos szívesen a helyemben lett volna ekkor), és elmondta: nem szereti a fölösleges felhajtást, és azt hallotta, hogy számára az Írnokpihenő a lehető legmegfelelőbb. Talán észrevette a gyűrűje iránti érdeklődésemet, vagy csak unatkozott, nem tudom, de mielőtt megszólalhattam volna, felelt a ki nem mondott kérdéseimre. Elmondta, hogy az Északi Szövetség mellől érkezett, az egyik ottani kis városállamból. Említette a nevét, de nem hallottam még róla. Meglepődésemnek hangot sem tudtam adni, és ő máris folytatta, hogy nem csodálkozik döbbenetemen, hiszen alig néhányan ismerik azt a vidéket, és azok közül is csak kevesen hallottak arról a pár városról, amely a Nyugati-Traiddan lábainál húzódik meg. Még előző mondatainak különösségén gondolkoztam, amíg ő kortyolt egyet borából, és beszélt is tovább. Elmondta, hogy évek óta egy különös sakk-készlet elkészítésén dolgozik, és most emiatt jött Erionba is, többek között hogy vethessen egy pillantást a Critai táblára. A pergameneket a fény alá tolva mutatta, hogy az előtte lévő papírokon a majdani készlet egyes darabjait tervezgeti. Tökéletes rajzain alaposan megtervezett figurák álltak, amelyek nem formájukban, hanem inkább a melléjük írt anyagok összetételében voltak különlegesek. Elém tette az egyik rajzot, és magyarázni kezdett: mindegyik darabot maga készíti, és mindet más és más drágakőből. Itt végleg beopta magát a szívembe. Persze egyik ámulatból a másikba estem a korántsem olcsó hóbort papírra vetett tervei fölött, és akaratlanul is kibukott belőlem a kérdés, hogy nem veszélyes-e ilyen drágaságokkal egyedül mutatkoznia. Azt válaszolta, hogy a legnagyobb biztonság az, ha rajta kívül senki sem tudja, mit tart magánál. Aztán megváltoztak a vonásai: szemöldökét kissé összehúzta, és elkomorodott arccal osztotta meg velem, hogy a város melyik részeiben járt már, és mi a véleménye az itteni drágakő-kereskedőkről. Ezen viszont én vigyorodtam el, mert oly elmésen és válogatott szavakkal ócsárolta őket, hogy az igencsak mulattatott. Így tehát az ismeretlen úr humoráról is meggyőződhettem.

Közös szenvedélyünk, a drágakövek kapcsán egyre inkább feloldódott a kezdeti távolságtartás közöttünk, én ajánlottam neki megfelelő ékszerészeket a városban... ő pedig tovább mesélt.

Mint megtudtam, Erigow déli részén született, egy kis faluban. Egészen fiatalon egy különös öreg mellé adták tanulni a szülei, aki egyik nap csak beállított hozzájuk, és a gyermek Vinesről érdeklődött. Végig mérhetetlen tisztelettel és egy kevés szomorúsággal beszélt erről az öregemberről, úgy emlegette, mint mesterét. Általa nyílt lehetősége mindenféle tudományokba betekinteni, s szerezte meg azokat az alapokat, amelyekre mai tudását felépítette. Igen korán kezdett érdeklődni az ékszerészet iránt, s a drágakövek kisgyermek korától kezdve vonzódtak. Mestere azonban nem támogatta ezt a hóbortot, mert ostoba anyagi hívságnak tartotta, így Vines ifjúi hívével elszökött a mesterétől, hogy világot lásson. Kitanulta az ékszerészetet, rengeteg könyvet gyűjtött a drágakövekről, s szenvedélyesen kutatott ezzel kapcsolatos elfeledett titkok és misztériumok után. Elmondása alapján számtalan helyen járt, bár a Sheral déli lejtőit még soha nem látta, viszont évtizedeket töltött észak különféle országaiban. Többször megfordult Gianagban, s olyan törpékkel barátkozott, akik segítették választott hivatásában. Később Abaszisban néhány hitbuzgó pap miatt bajba keveredett, és menekülnie kellett. Ennél a résznél ismét gunyoros hangra váltott, és mulattató szavaiból nyilvánvalóvá vált, hogy nem viseli szívén a lelki üdvével kapcsolatos kérdéseket. E menekülése közben jutott el a városba, ahol állítása szerint most is él. Ahogyan tovább mesélt, megszűnt múlni az idő és úgy éreztem, nem lesz soha vége a hátborzongató történeteknek, amelyek e város ügyes bajos dolgairól, titkekről és árulásokról, családok és városok közötti, értes háborúkról szólnak.

Nem tudom, milyen hosszan tartott befolyása alatt, és azt sem, hogyan tette. Az Írnokpihenő csaposa keltett fel hajnalban, hogy elállt az eső. Mikor megkérdeztem, hová tűnt beszélgetőpartnerem, csak hebegni tudott, de végül megértettem, mit mondott:

- A kormányzó úr a testőrei kíséretében a szobájába ment és nyugovóra tért.

Broggendag Pidban

ÉNEKESEK, BÁRDOK, ZENÉSZEK HGYELEM!

Fellépőket keresünk fogadónk Dalnokestjére.

Részletekről megegyezünk.

Coeia Taverna, Bor utca

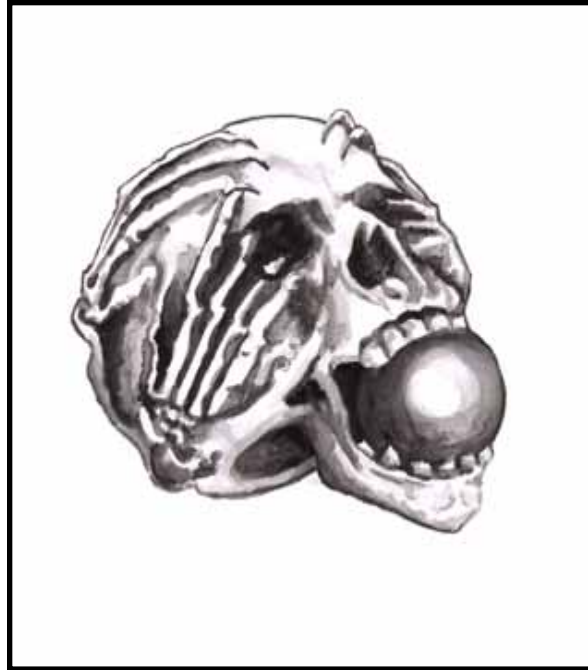
“Fiatal voltam még, mikor szakaszommal egy áruló elfogására küldtek a hegyek közé, s adtak mellénk erősítésnek egy kalandozót is. Egy függélyes, sima sziklafalhoz értünk, melyet meg kellett volna kerülni, de akkor az áruló egéruat nyert volna. Megmászni nem tudtuk, csáklját vetni lehetetlen volt a soklábnyi magasba. Tanácstalanok voltunk - nem úgy a kalandozó. Egy pár fekete, hosszúszerű kesztyűt húzott, melyeket egy-egy rusnya pók képe díszített. Miután eligazgatta őket, megérintette az ocsmány jószágok rajzát. Erre a fonott pókok - anyám sírjára mondom - megmozdultak, fészkelődtek kicsit, és mire felhagytak velem, a kesztyűik teljesen ráfeszültek a karjaira, akár egy második bőr. Még egy tüt sem lehetett volna alájuk erőltetni. De eztán jött csak a java: a férfi a sziklafalra tette a tenyerét, majd elrugaszzkodott a földről - és ott maradt lógva a sziklán! A nyitott tenyere tartotta, minden kapaszkodó nélkül. Esküszöm, mint pók a falon! Aztán megindult felfelé. Ijesztő gyorsasággal mászott, nem kapaszkodott, csak a tenyerét feszítette a sziklához. Alig egy perc alatt gyűrte le a kéttucat lábnyi meredélyt. Aztán a ledobott köteleken felmáztunk, és felállítottuk a csapdát...”

Sok történet szól a hírhedt tolvajról, Roaladról. A Doranból kibukott varázsló számára egyetlen fal sem jelentett akadályt, lett legyen bármily magas vagy sima. Titka minden bizonnyal a hercegi könyvtárban talált szemelvényben is olvasható, varázslatos tárgy volt: egy pár fekete kesztyű, melyet maga ruházott fel a pókok mindent megmászó képességével. Roalad elképesztő rablásokat hajtott végre kesztyűi segítségével - százlábnyi tornyokból mentett ki rabokat, kutakba rejtett va-gyonokat emelt el, és még sok efféle tettéről mesél a köznép.

De csodás kesztyűje talán még ennél is többre lehetett képes. Egy kétes eredetű pletyka megemlíti az esetet, mikor a mestertolvajt egy bástya tetején sarokba szorították egy feldühödött uraság csatlósai. Nem volt kiút, még a falmászás sem, hisz lent nyüzsögtek a szám-

szériászok. De Roalad ebből a kutyaszorítóból is kivágta magát. Kezét a szomszédos bástya felé nyújtotta, mire egy vékony fonál sarjadt az ujjai közül, és a levegőt átszelve a másik toronyra tapadt. Tovvajunk süvítő nyilak fellege közepette átlendült a semmiből termett kötélben. Mindez persze nehezen hihető, így fogadjuk el inkább legendának.

Arról pedig természetesen nem szól a fáma, hogy Roalad fejére több országban vérdíjat tűztek, s Doranból mindörökké ki lett tagadva.

“A Dúlás vége felé született egy hátborzongató mende-monda a Lelkek Gyűjtőjéről. Sok katona, aki sebesülten hevert az elhagyatott csatatéren, várva, hogy kimentsék, esküdött rá, hogy látott egy fantomot tal-

lózni a halottak mezején. A szél messzire hordta gyomorforgató büzzét, mely még az elesettekből fakadó vérfolyamok szagán is túltett. Siklani látszott a harc-dúlta földön, majd megállt egy test felett. Kinyújtotta karját, karomszerű ujjai között gonosz, méregzöld izzás ébredt, hogy csápokat növesztve az elesett ember testébe hatoljon. A test ijékné feszült ívbe, a lidércfényű karok pedig egy kétsébeesetten sikoltó szellemet ragadtak ki a tetemből, hogy aztán a fantom magába nyelje. És a lidércnek ez sem volt elég! Még élő sebesülteket ragadott fel, és ismét előtört a méregfényű ragyogás. A szerencsétlenek teste összezsugorodott és megfeketedett. A Lelkek Gyűjtője végül csupán egy csontokkal zörgő bőrsákokat hajított messzire.”

A hírek hatására a Hármak államai kutatást indítottak a szörnyű fantom után, de sosem találták meg. Kiderítették azonban, hogy az erejét nagy valószínűséggel egy hatodikori legendában is említett ereklye adta, melyet a Túlon túl Körének neveztek. Akkor régen egy ismeretlen varázsló gyűrűformába öntötte a sötét erőket, hogy képes legyen valamely ismeretlen szándék okán rabigába hajtani a holtak lelkét. A gyűrűnek állítólag még más iszonyú képessége is volt: a Kör viselője magába szívhatta az élet esszenciáját az élő szervezetekből, és mintegy korsóként tárolhatta bármely sötét célra. Erőszakkal visszakényszerített holtaknak juttathatott a szennyezett energiából, vagy saját sebeit forraszthatta be az ellopott étellel.

A Túlon túl Köre a hatodikori háborúk viharában eltűnt az ismert világból, többé nem hallott róla senki. Amennyiben nem tévedünk, és az ereklye délen ismét felbukkant, nyugtalanító hír, hogy újra a világot járja valaki, akiben elég gonoszság rejtezik e sötét ereklye használatához. Kijátszotta Lar-dor mágusait, az Inkvizíció vadászait - ki tudja, hol rejtőzik, és mire készül?

Dzsenorhal

Szóval, fiatal barátom, téged a kincsek érdekelnek: a nagyok, fényesek és a varázslatosak? Nem olyan könnyű dolog ám kincset keresni! Elmesélek neked egy tanulságos történetet; figyelj és okulj! Még zsenge ifjúkoromban én is arról ábrándoztam, hogy egy régi, elfeledett kincs fogja bearanyozni az életemet. Ezért döntöttünk úgy, hogy társaimmal megkeressük Arestas király elfeledett kincsét.

Ó, gondolom, fogalmad sincs, ki az az Arestas király. Nagy harcos volt, önnönmaga koronázta királlyá magát, és átvezette népét a káoszkor borzalmain. Tudod fiú, akkoriban bizony cudar idők jártak. Gyilkos háborúk, förtelmes mágiák pusztítottak északon. A kyrek fejvesztve hadakoztak egymással és ellenségeikkel ellen, démonfattyak szabadultak el. Új fajok érkeztek Ynevre, kik ugyancsak helyet és hatalmat akartak maguknak; mindenhol csak halál és enyészet volt az úr. Arestas nagyapja és társai vad barbárok voltak kezdetben, ám a szörnyűségek megtanították őket a túlélésre. Hol alakváltó bestiák, hol mágiszterek szolgáiként tengték semmirekellő életüket. Arestas azonban fellázadt. Szétszakadt törzsét összefogta és helyet keresett számukra a káosztól távol.

Az évszázados rabszolgaság nem csak néma belenyugvást hozott népének. Okos faj az ember, gyorsan tanul - és sok mindent ellestek uraiktól. Arestas szépen lassan, faluról falura irtotta ellenségeit, és kovácsolta egy törzssé az elnyomottakat. Végül talált egy békés völgyet, amely senkinek nem kellett, nem háborgatta holmi ősi vita. Ott letelepedett, s mint már mondtam, királlyá koronázta magát. De hát ez már régen volt.

Állítólag a városka, ahol épp megszálltunk, azon néhány település egyike volt, amit Arestas alapított. Legalábbis a

kocsmatöltelék barátom szerint. Barát... pih! Csak egy korsó sörig volt az! Ó is Arestas kincsét kereste, de csak a kupa aljáig látott. Ez a fickó ültette el fülembé a bogarat a csábító kincsről. Ám ő maga segítségünkre nem lehetett. Aki kocsmában tengeti napjait, ott is hal meg - és neki már nem sok volt hátra. De legenda, amit mesélt Arestasról, nem hagyott nyugodni. Így társaimmal eldöntöttük, hogy ivócimborám nélkül megkeressük az elrejtett kincset.

Elkezdtünk kérdezősködni az emberektől erről a mendemondáról. A fogadósunk igen segítőkész ember volt, és néhány ezüst még inkább azzá tette. Az a jótét lélek azonban hiába vezetett félre minket! A kalandozók már csak ilyenek, keményfejűek. Na de nagyon előreszaladtam!

Szóval a fogadós elmondása alapján egy közeli kis faluba mentünk. Itt volt néhány kőhalom, ami akár valaha egy város romja is lehetett volna. De sok mást nem találtunk. Balga módon gyerekekre hallgatva megkerestünk egy barlangot. A falusi suhancok szerint itt valami rejtett, de a felnőttek szerint egy szörny

őrizte. Hát ez a szörny egy medve volt, a kincs pedig a medvealom. A gyermeki fantázia mindent kiszínesít! Visszamentünk hát a városba, ahonnan indultunk, és keményen törtük a fejünket. Volt köztünk egy olvasni tudó társunk, ő elment a könyvtárba. Ekkor derült ki ám a turpisság: a fogadósunk szándékosan rossz helyre küldött minket!

Aznap nem volt a helyén, elindultunk hát megkeresni - azonban csak a kocsmatöltelék barátunkat találtuk meg átvágott torokkal. Nem csak mi gyászoltuk ám ennek a

Arestas Király Kincse

(kalandmodul 3-4. szintű kalandozóknak)

A kaland szinte bármilyen helyszínre beágyazható, de leginkább a városállamok területére, valamint bármilyen kaszttal és fajjal játszható 1-től 3-ik szintig. A fogadós, a várkapitány és vadász 5. szintű harcosok. A vadász fia 3. szintű. Nemor 4. szintű varázshasználó, ám már most rúnamágia mesterfoka (4) van. Célja a szörnyet az uralma alá vonni, így szerezve hatalmat magának. Azonban ez nem sikerül neki, a szörny megöli őt. Társa egy senki, akit az utcáról kotort össze, hogy kalandorokat találjon neki a kincs fejében.

A csapdákat a mesélő fantáziájára bízom.

Ha a mesélő jól végzi a dolgát, a játékos karakterek soha többé nem fognak megbízni senkiben, úgyhogy óvatosan kell bánni a következő kalanddal...

szerencsétlen féregnek az életét! Megjelent sosem látott társa, Nemor, aki elmondta, hogy a várkapitány met-szette el a torkát, mert fogadósunknak eljárt a szája a mi kis kincskeresésünkről.

Leültünk hát tervet kovácsolni. Talán a várparancsnoknak nem kéne pusztá karddal nekimenni! Valami ravaszság kell ide. Nosza gondoltunk egyet, kifigyeltük hol lakik, mikor van szolgálatban. Aztán csináltunk egy kis balhét a városban az orra előtt, hogy legyen mivel foglalkoznia. És hidd el, a balhéhoz mi értünk. Gyorsan átkutattuk a parancsnok házáat. Nem nagy kunszt egy ilyen zárat kinyitni, kellő gyakorlással még neked is sikerülne, fiú.

Itt megtaláltuk, amit kerestünk. Egy könyvet a kincsről és a helyéről. De most se figyeltünk eléggé! Az a kétszínű Nemor tette oda a könyvet, miközben mi valami nyom után kutattunk. A kutyafatty!

E hely az erdő mélyén búj. Habár a vadász és ifjú társa megpróbált minket elkergetni, veszett rókákra hivatkozva, mi azonban nem hagytuk magunkat.

A könyv alapján könnyedén megtaláltuk az ősi kriptát, néhány igen veszélyes csapda őrizte - de mi persze túljutottunk azokon is! A kriptá legmélyén elzárva várt minket a ragyogó kincs. Ó mi együgyűek! Nemor kinyitotta nekünk a mágiával lezárt sirt. De nem az volt benne, amit vártunk...

Ezt a fenevadat nem is tudnám szavakkal leírni. Nagy volt, fekete és iszonytató. Esélyünk se volt ellene.

Ki tudja, mennyi eszméletlenül töltött nap után a börtönben tértünk magunkhoz. Láttam, ahogy a vadász és a várkapitány tanakodik felettünk, és láttam a társaimat mellett a betegágyban. Ekkor hálát adtam Noirnak, hogy még mindig ezen az oldalán vagyunk a fátyolnak. Mikor jobban lettem végre, elmondták, mi is történt valójában. Arestas sírja nem kincset, hanem egy nem evilági szörnyet rejt, a város ura és néhány igen kiképzett embere őrzi a sirt az ilyen fajankóktól, mint mi vagyunk. Nemort maga a szörny emésztette el a védművek és a kriptá egy részével együtt. Minket a vadász és a fia mentett meg, és visszazárta e rettegett lényt a börtönébe. A várúr azonban kegyes volt hozzánk, meghagyta az életünket, de cserébe velünk építette fel a kriptát.

Én mondom néked fiam, ha kincset keresel, légy nagyon körültekintő, és jól válaszd meg, kibem bízz!

Lenora Wenich

Az előző részben a Sheral északi oldalának országait jártam végig képzeletben, megkísérelvén felsorolni az említésre méltó borfajtákat. Most ugyanerre vállalkozom a Délvidékkel kapcsolatban is.

Ha népes városunk valamely jómódúbb polgárát kérjük meg, mondjon neves délvidéki borfajtát, minden bizonnyal a predocit említi majd. Eszem ágában sincs vitatkozni - sőt, magam is szívesen fogyasztok onnan származó italt -, ám mint ahogy azt az északi borok elé szánt bevezetőmben is említettem, két nagyon fontos dolgot az emberek többsége bizony elfelejt: az egyik, hogy Predocban is több híres pincészet palackoz, tehát az igazi szakértőnek nem elég azt mondania, hogy predocit iszik. A másik pedig, hogy még a Délvidékről szólva is találhatunk legalább a predociéval megegyező minőségű borokat.

De nem is cséplem tovább a szót. Következzenek:

Délvidék borai

Ha már *Predockal* kezdtem, lássuk elsőként a Pyarroni Szövetséget és annak államait. A *Larmaron*, a *Salumion* és a *Perdenion* hegység lankáin is természetesen szőlőt, így Pyarron igencsak bővelkedik a kitűnő borokban. Természetesen nem mehetünk el a tény mellett, hogy a borok és pincészetek mennyisége meg sem közelíti a harminc esztendővel korábbiakat, de mint tudjuk, a Dúlás sok mindent tönkretett. Az államok legtöbb részén még csak most kezdenek ismét hinni az emberek abban, hogy élhetik tovább megszokott életüket, s csak most kezdik ismét gondozni az elvadult szőlőtőkékét. Ma már igazi kincs például egy hűszesztendő *Zenardai Esszencia*, amely az Állam-

szövetség területén belül az óborok egyik királynőjének számított még egy tucat éve is - ám a termelőjét, miként magát a települést is, elérte a végzet, s ma már nem palackoznak ilyen névvel óbort. Természetesen nem kóstoltam soha e nedűt, de állítólag akadnak még elhagyatott raktárak, ahol feliratozatlan butéliákban *Zenardai Esszenciát* található a szerencsés kincsvadász, de jómagam csak a kereskedőnegyedben láttam egyszer, Drent Italmérésében, ahol tudvalévőleg a világ minden tájáról akadnak különlegességek - s ott is kisebb falvak áráért vesztegették azt az egyetlen palacknyit.

De tucatjával sorolhatnám a ma már nem létező borneveket, s napestig sem végeznék. Inkább hozok tehát példát néhány olyanra, amelyik túlélte a háborút, s később olyanokat is megemlítek, amelyek újonnan kapták nevüket, s már kivívtak nevet maguknak a szakértők körében. Példának okáért ott van mindjárt a *Kerekhegy kincse*, mely századévek óta töretlen bizalmat élvez a pyarok körében. Napjainkban is tucatjával lehet venni hordóját, s bizonnyal el is fogy, hiszen népszerű az Államszövetség egész területén. Félédes fehérborról van szó, s az idősebbek esküsznek, hogy valamely különleges, apáról fiúra hagyományozódó eljárással készítik, mert változatlan az íze emberöltők óta. Én megelégszem azzal, hogy a most kapható változat megfelel az ízlésemnek, árához képest - magam harminc rézpénzért veszek egy palackkal - az egyik legjobb délvidéki választás.

Másik, a századelő óta létező és széles körben keresett bor a *Della vére*. A száraz vörösbort Sempyerben termesztik, s arról hírlík, hogy igen erős, s úgy fejbekólintja az embert, hogy észre sem veszi, s már alig áll a lábán. Állítólag a művészi tehetséggel megáldott emberekre egészen másképp hat: ők az alkoholt fogyasztva felszabadulnak e világ kötöttségei alól, hogy lelkük fennen

szárnyaljon a múzsák kertjében - majd mind egy szálíg ennek elvesztését örökítik meg egy-egy mámorból való kijózanodás után. Én ezt nem tudhatom, magam csak jókedvre derültem tőle, méghozzá igen hamar.

Új név, ám már most meglehetősen jól cseng az enysmoni *Nerkiria mosolya*, egy félédes vörösbort, amelyet már többször volt alkalmam kóstolni jónevű tavernákban - s ez már önmagában ajánlás. Mármint elsősorban nem az, hogy én kóstoltam (bár meg kell vallanom, ízlett is), hanem hogy városunkban több helyen is fel lehet lelteni. A finom nedű nevét egy ballada adta: ez egy szegény fiúról szól, aki beleszeretett egy Nerkiria nevű lányba, annak egyetlen mosolyától. Ám e hölgyet elrabolták, s bár már nem emlékszem a részletekre, a szegény legény mindenféle viszontagságokon keresztül próbálja megmenteni az imádott nőt, s még akkor sem adja fel, mikor már érzi, hogy az esztelen, biztos halálba rohan. A ballada mondandója az, hogy az asszonyi mosoly teljesen megőrjíti a férfiúi elmét, s nem is kedvelem túlságosan, hiszen a végén a szegény legény meg is hal, ám a bor ízletes és könnyed, szinte csábítja az embert, hogy igyon még egy pohárral...

Magam nem kóstoltam, de állítólag a régi Pyarron falai között lakó szerzetesek is természetesen bort, persze nagyon keveset, és azt sem bocsátják áruba, ám egy kedves ismerősömnek volt alkalma megkóstolni a *Fehércsuhást*, s igen elismerően nyilatkozott e száraz fehérborról - én pedig bízom az ő értékítéletében.

Annyit példálóztam *Predockal*, hogy nem odázhatom tovább legalább egy-két onnan származó bor megemlítését. Mindjárt egy széles körben ismert és kedvelt fajtával kezdem, a *Treinnoni hárslevelűvel*. Hárslevelűt sok vidéken

termesztenek, de bizton állíthatom, hogy ez mind közül a legfinomabb. Természetesen féledes fehérborról van szó, s bár arra nem mernék mérget venni, hogy a Sheraltól északra is ismerik, Erionban rengeteg rajongója akad. Ezt nemcsak kitűnő ízének, de predocihoz mérten viszonylagos olcsóságának is köszönheti. Drágább ugyan, de még mindig nem az óbor kategóriája a *Meggyleve* - higgyék el nekem, a név teljességgel megtévesztő, ugyanis semmi köze a meggyhez, annál inkább a *meggyeszlőböz*, e mélyvörös, csak a Gályák tengerének déli partvidékén termő szőlőfajtához. A bor egyébként száraz, és egészen sötétvörös a színe. Nem igazán száll a fejbe, így ebédhez is kiváló. Leginkább marhából készült ételekhez ajánlom - már azoknak, akik hajlandóak megfizetni a néhol egy ezüstnyi árat egy palackért...

És akkor rátérek ezen iromány leginkább várt témájára, az óborokra. Bizony, többféle van belőlük, s többféleképpen is csoportosíthatóak. A predociak például fürtökben mérik a minőségét: az egyfürtös óbor még viszonylag olcsó, s szinte minden olyan tavernában lehet kapni, ahol számítanak tehetősebb vendégre. A két- és háromfürtös óborok egyre jobb minőségűek, egyre régebbi érlelésűek és egyre letisztultabb az ízük. Ez még a megfizethető kategória. Akad azonban négy-, sőt, ötfürtös is, melyeknek egyetlen butélijáért is csengő arannyal kell fizetni. Bevallom, legyenek akár milyen ínycsok, ily nedű fogyasztására még nem nyíltott alkalmam soha. Ezeket nem is lehet akárhol kapni, s főleg nem holmi tavernákban - bár ki tudja, Torozon nyilván tart a pincéjében néhány palackkal. Ám nagyon oda kell figyelnie annak, aki efféle italt szeretne fogyasztani, mert bizony előfordulhat, hogy csupán silány másolatért fizet vagyonekat. Két dologról ismerszik meg egy valódi predoci óborral töltött butélia: egyrészt üvegpalackban

tárolják, s magába az üvegbe nyomták bele Predoc pegazusát, másrészt pedig három fürttől felfelé mágiával megerősített pecsét védi.

Két példát említek a predoci óborra, mindkettő igen híres pincészetből származik. Egyik a *Rubintos leányka*, melyből volt szerencsém háromfürtös változatot kóstolni, s el kell ismernem, életem egyik meghatározó élményeként emlékszem vissza arra a pillanatra. A másik pedig a *Graligan aranya*, a leghíresebb predoci óborfajta, és természetesen a legdrágább is. Nem is tudom, akad-e olyan bor, amely többbe kerülne, mint ebből egy palack.

Dél azonban nem csak predocról szól, még borban sem, így fájdalom, de búcsút kell intenem írásomban e országnak, s folytatnom kell képzeletbeli utamat. Predoc testvérállamában, Edorlban nagyságrendekkel kevésbé jelentős a bortermelés, s hirtelen nem is jut eszembe onnan származó bor - lehet, nem véletlenül. Ám annál inkább Yllinorból, Shadonból és Gorvikból, úgyhogy e három ország boraival folytatom beszámolómat.

Elsőként Yllinort említeném meg, Chei országát, ahonnan sok ízletes bor származik - olcsóbbak is, drágábbak is. Az egyik legkedveltebb azon a vidéken a *Búfelejtő*, e zamatos, száraz vörösbor, melyet ott szinte minden italmérésben kapni lehet, s több kupával is ihat az ember anélkül, hogy elfogyja a pénze. Ugyan a történet szerint először katonák számára készítették, méghozzá állítólag íjászoknak, de mostanra nem csupán harcosok kedvelt itala. Tény, hogy egy kupa elfogyasztása még nem száll a fejbe, sőt, éppenséggel kiélesíti az ember érzékeit, csak hát nehéz megállni, hogy igyunk még egy pohárral az ízletes italból...

Azután feltétlenül meg kell említenem a *Sólyomasszonyt*, ezt a kiváló, édes fehérbort,

melyet az arrafelé igen népszerű istennőnek, Arelnek ajánlottak a borászok. Ez már valamivel drágább ital, de azt kell mondanom, megéri, főleg, ha hölgy számára ajánlja az ember: egészen megtüzesedik, aki issza, kicsattan az élettől, táncra perdül, ha teheti... tapasztalatból mondom, bizony elragadja az embert olyankor a hév. Csak ne kellene felkelni másnap reggel!

Bizonytal rengeteg más bort készítenek még Yllinorban, de mielőtt továbbmennék, feltétlenül meg kell említenem, hogy itt szintén népszerűek a más gyümölcsökből készült borok. Ilyen például a *Jermadui almabor*, melyet én magam kissé savanykásnak érzek, de sokan kedvelik.

Shadon hatalmas országában minden bizonytal száz és száz borfajtát tudhat egy helyi nemesen született, magam sajnos meglehetősen műveletlen vagyok: csupán néhány tucatnak a nevét ismerem, s még ennél is kevesebbet kóstoltam. De mert túl sok helyet venne igénybe felsorolni őket, s nem is mindegyik érdemes, inkább kiválogatom közülük azokat, amelyeket nem szabad kihagynom. Mindjárt elsőként ott a Gályák tengerének partvidékén, de még a Cormasai öbölben is leginkább kedvelt bor, a *Matrózbor*, melynek két legnagyobb előnye, hogy sok van belőle, és igen olcsó. Nem mondom, hogy a kedvencem lenne e száraz fehérbor, de árához képest nem egy löre, és az egyetlen olyan bor, amelyről biztosan tudom, hogy nem változik meg az íze, ha nem pincehidegen tárolják. Mulatságos adalék lehet, hogy neve ellenére elsősorban nem hajósok fogyasztják: egyrészt mert az erősebb italokat kedvelik, másrészt pedig mert ahhoz képest mégiscsak drága, hogy minden nap ezt fogyasszák - elvégre akár hús rőzspénzt is elkérnek egy kancsóért.

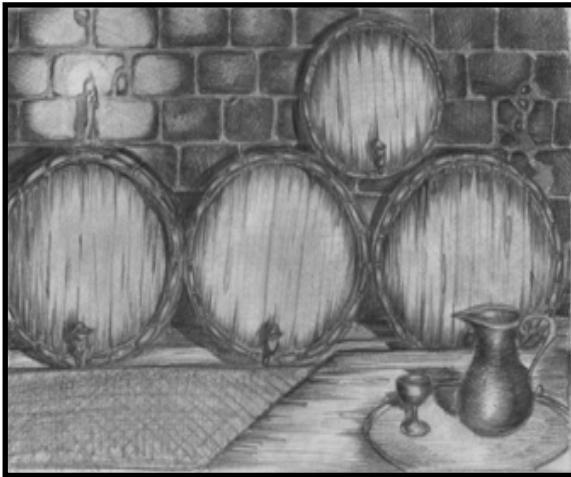
Kiváló szőlőt terem azonban Shadlek földje, s abból

nagyszerű borokat is készítenek. Ilyen például az *Otunde*, egy száraz vörösbor, melynek névadója a pompás lovairól is híres város volt. Ezt már inkább jómódú polgárok pincéiben és asztalán látni, de étkezés mellé, különösen sültetekhez kitűnő. Talán még itt, Erionban is lehet kapni néhol.

A legdrágább bor Shadonban természetesen az azonos nevű tartományból származik, s óbor ez is: a *Kristályharmat* igencsak ritkaság, akár csak a jobb (négy- és ötfürtös) óborok, ám azokkal ellentétben ezt volt alkalmam kóstolni egyszer. Az én ízlésemnek túlságosan édes volt, és utólag hálát adtam az égnek, hogy nem nekem kellett kifizetnem, de azért felismerném bármikor, ha újra elém kerülne, és nem utasítanék vissza egy újabb pohárnyit. Egyébként állítólag a királyné kedvenc itala, úgy-hogy olyan rossz azért nem lehet.

Még egy különlegességre minden-képp rászánok pár sort, mielőtt áthajóznék a tenger túloldalára: ez pedig a *Chadai méz*, amely elkészítésének titkát csak a névadó szigeten ismerik, s ott is csupán néhány család. Zamatos - és meglehetősen borsos árú! - fehérborról van szó, amely nemcsak kevert szőlőből van, hanem még valamiféle fűszerőrleményt is tartalmaz, mégis hihetetlenül jóízű. Sajnos itt nagyon ritkán lehet kapni, és akkor is általában visszajáró vevőknek van fenntartva, de nem egyszer arattam sikert vele, mikor ajándékot kellett vinnem tehetősebb ismerősöknek.

És akkor végül, de nem utolsó sorban lássuk Gorvikot, a szerelem és szenvedély hazáját, ahol nincs fontosabb a vérnél és a bornál. Ennek megfelelő hozzáértéssel is készítik az egyes borfajtákat, s mondhatom, kóstoltam már vagy tucatnyit az ország borai közül, egyet sem találtam köztük, amely ne lett volna kedvemre való. Az egyetlen ok, ami miatt nem vettem még fontolóra, hogy odaköltözöm, az volt, hogy jobb szeretem tisztán a borokat, mint méreggel ve-gyítve... De, visszatérve a borokra, valóban páratlan italok kerülnek ki abból az országból. Ilyen például az *Olbarise-i selyem*, mely valóban az egyik leglágyabb ízű bor, amelyet valaha kóstoltam. Egyébként félédes fehérborról van szó, nem is oly drága, s nyugodt szívvel ajánlhatom bárkinek. Vörösborról pedig leginkább a *Véraranyat* javaslom legalább egy kóstolás erejéig. Nagyon erős és rendkívül nehéz, száraz borról van szó, úgyhogy aki nem bírja az italt,

ne igyon belőle egy pohárnál többet, ám a kóstoló mindenképpen megéri a pénzt - főleg, hogy nevével ellentétben nem is kerül aranyakba. Azután ott a *Warviki Karmazsin*, egy széles körben elterjedt, s legalább ennyire kedvelt félédes vörösbor, melynek egy palackjéért már elkérnek akár egy ezüstpénzt is, de ha valaki egyszer kóstolta, és szereti a mindig szegfűszeggel tálalandó, lassan és fokozatosan mámorító italokat, az nem fog tudni ellenállni neki. Hadd fejezzem be egy igazi különlegességgel, amit egyszer szintén volt szerencsém megízlelni: a *Vérbosszú* elnevezésű italból minden tehetősebb

család tart legalább egy hordóval. Ezt kizárólag olyankor isszák, amikor egy családtag nem természetes halállal távozik az élők közül (valljuk be, ez Gorvikban azért annyira nem ritka), s ekkor a halott mellett virrasztva az összes rokonnak, még a legkisebb gyermekeknek is fogyasztaniuk kell ebből a különleges elkészítésű borból. A gorvikiai úgy tartják, hogy ilyenkor a halott szelleme még visszatér hozzájuk, s látja, ha valaki számára nem fontos az ő halála annyira, hogy megtisztelje egy gyászpohárral - s ha így történik, bizonyosan visszatér kísérteni, míg el nem teszi láb alól még élő, a családnak rosszat akaró rokonát.

Természetesen még számtalan ország és számtalanféle bor maradt ki a beszámolómból a délvidéket illetően, én mégsem folytatom. Aki többet szeretne tudni erről a témáról, az térjen be *Drent Italmérésébe*, el fog képedni nemcsak azon, hogy mennyi de mennyiféle italt talál majd, hanem azon is, hogy milyen hozzáértő ember is a kereskedő. Aki tehát csak átutazóban fordul meg városunkban, s hazai ízekre vágyik, bizton számíthat arra, hogy Drentnél megtalálja kedvencét.

Ezzel be is fejezném hosszúra nyúlt irományomat. Természetesen el kell ismernem, hogy a válogatás ezúttal is önkényes és az én ízlésemnek megfelelő volt, de remélem, nem okoztam csalódást. Hódolattal vegyes meghajlásomat fogadják tisztelettel a kedves Olvasók.

Gilean Kadving

Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.
Felelősséget vállal: **Adras Tamon**

Szerzők:

Broggendag Pidban - idegenek kérdezője
Dolin Reval - fogadók ismerője
Dzsenorhal - legendák bűvára
Gilean Kadving - udvarok vendége
Hilgenor - a Lar-Dorban tanult tudós fő
Lenera Wenich - mesterjós és látnok
Malakor testvér - csillagok fürkésze
Mervan atya - tájak, népek felelőse
Nerina Dinn - Torozon hírével
Százujj Galen - népek játékaival
...és még sokan mások.

lapunk kinézetéért felelős:

Gildorn T'Hogran

**Elkészült P.sz. 3689-ben, Uwel tercében, a
Hamvak havának 4. napján.**

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:
A papírt a tiadlani illetőségű Naval kereskedőcsalád bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.

Eredményhirdetés

Örömmel tapasztaltuk, hogy a kedves Olvasók érdeklődését sikerült felkeltenünk pályázatunkkal, s a nyeremények is elegendően csábítóak lehettek, ugyanis meglehetősen sok beérkezett művet kaptunk a Pengék havában meghirdetett pályázatunkkal. Olyannyira, hogy ketté kellett választanunk őket, hogy megfelelőképp tudjunk értékelni, ugyanis sokan csupán egy-egy különleges étel vagy ital receptjét küldték be nekünk, akadtak azonban olyanok is, akik a pályázati felhívásnak eleget téve részletes beszámolókat küldtek egy-egy ország étkezési szokásairól. Így tehát kétféle csoportot hoztunk létre, s kettéosztottuk a nyereményt is.

Majorannás Miera, a pályázati művek elbírálására felkért szakácmester lelkiismeretesen végigolvasta az egyes irományokat, majd hosszas tanakodás után kihirdette a győzteseket mindkét csoportban, így ezeket közzé is tesszük:

1. csoport: receptek

A leginkább hiteles, érdekes és különleges recept beküldője egy Gherk nevű illető volt, aki egy valódi korg étel elkészítésének módját írta le nekünk - amely a közhiedelemmel ellentétben egyáltalán nem nyers hús, sőt. Ezen az oldalon olvasható az írása.

2. csoport: leírások

A nyertes Havarai Khaylen névre hallgat, és egy igen bőséges és élvezetes leírással látott el bennünket Ilanor szokásait illetően. Az írást következő számunkban közöljük.

Gratulálunk! Nyereményük egy különleges és igen drága dzsad fűszerkeverék, valamint egy teljes hónapon keresztül ingyen ehetnek Majorannás Miera tavernejában, a Wardal Kanálához címzett fogadóban.

Adras Tamon

Erioni Harsona 4. szám. Az Erioni Harsona ingyenesen letölthető, háromhavonta megjelenő e-folyóirat, mely létrejött az Erioni Harsona munkatársainak közreműködésével: Bakonzi Györk, Balogh Ákos, Csepeli Noémi, Czopkó Róbert, Grandpierre Dorottya, Horváth Károly, Juhász Péter, Kátay Gergely, Nagy Dániel, Pákh Dorottya, Petrétei Dávid, Sulyok Márta, Szalay Gergely, Szrapkó Zsolt, Varga János. Külön köszönet Gáspár Péter (Jan van den Boomen), Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood) és Dr. Pálinkás Imre (Alan O'Connor) uraknak a szó- és írásbeli segítségért, valamint BePének és az RPG.HU-nak a támogatásért és a tárhelyért. Az Erioni Harsona szeretettel várja az újságra illő anyagaitokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeket az erioniharsona@freemail.hu címre. A régebbi számokat és egyéb információkat a <http://member.rpg.hu/erioniharsona> címen találhattok.

Előző Számunk pályázatának nyertes cikke:

Áspiskígyó-leves

Felvágod a vaddisznó húsát hüvelyknyi darabokra, aztán szétdarabolod az áspiskígyót is, karikákra. Persze előbb mindkettőnek lehántod a bőrit. Nem kell sok hús, elég, ha mondjuk annyi, mint egy ember feje. Fogod az üstöt, beleöntöd a vizet és odateszed a tűzre. Beledobod a vaddisznóhúst a vízbe, aztán vársz, hogy főjön. Eközben a rindafüvet felaprítod, aztán a kopogóbogarakat is, ezeket összekevered a széttört vörösgyökérrel, és az egészet összetapasztod naspolyabéllal. Ezt a masszát beletöltöd a kígyóhús karikáiba, és a vaddisznóhús mellé dobod a gombócokat. A vizet megsózod és megborsozod, és nem felejtod el kitépni az áspiskígyó méregfogát, s mögötte megnyomkodni egy kicsit a kígyó fejét. Az onnan kijövő váladékot is beleteszed a vízbe ízesítőnek, mert egyébre nem is jó ennyi vízben feloldva, így viszont finom. Aztán már csak várnod kell, míg megfő a hús és megpuffadnak a gombócok. Ha feljöttek a víz felszínére, kész a leves.

